

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Bibliothèque nationale de France

LVCIANI

SAMOSATENSIS,

Hermotimus, siue de se

ctis Philosophorum,

Conrado Go

denio in

terpre

te.

Louanit Apud Theodoricum Martinum
Alostensem, Anno .M.D. XXII.

Z Rerum

CONRADVS GOELENIVS CLA^{ss}
rissimo uiro Thomæ Moro Seneriffimi Re
gis Anglorum a thesauris, Salutem
dicit plurimam.

Ppido me pudet, More doctissime idemq;
humanissime, quoties memoria reputo, q̄
amanter me non semel ad mutuam amici
tiam prouocaris, qui hætenus nihil tibi re
sponderim. Nec sane in promptu est, quo
me colore ab inhumanitatis uitio expurgem. Si dicam
non fuisse tabellarios opportune ad manum, metuo ne
faciat quorundam uanitas, qui se hoc prætextu solent
defendere, sicubi in officio cessent, uera narranti ut non
habeatur fides. Si culpam in occupationes reiciã, cau
serq; minimũ superesse ocii, in hac publice docendi pro
uincia, fortasse uidebitur excusatio in speciem, q̄ re ue
ra iustior. Quis enim tanta negotiorum sarcina premi
tur, aut cui tam sunt angusta temporis spacia, cui non
tantillum relinquatur, quod eiusmodi amiciciæ concili
andæ impartiat, cuius gratia uel uadimonium erat de
serendum. Sin autem ita agam, me, quod in hac causa
unicum poterat esse defensionis præsidium, non igna
rum mediocritatis meæ, nec ignarũ angustæ in re lite
raria supellectilis, non ausum literis interpellare Morũ,
eruditionis gloria in primis clarum, omnibus ingenii
dotibus eximium, omni uirtutum genere excultũ, de
inde, quod in egregia uirtute solet esse rarissimum, pa
ribus fortunæ muneribus subnixum, quæ indies nouis
quibusdam incrementis a Regis potentissimi beneficẽ
tia augeatur, nimirũ formidasse ne repudiarer nouus &
impar hospes, ne nõ esset locus nouo amiculo, inter tor
ueteres, eosq; uniuersi orbis & uirtute, & rara doctrina
prima

primarios. At hanc arcem mihi famolim tua humani-
tate candoreque subuertisti funditus, qui tua sponte mi-
hi, id uix sperare auso, amicitiae fores ultro inuitas, ape-
ruisti. Proinde etiam atque etiam uereor, ne iure parum
humanus habear, qui ad limen vocatus, non sim ingres-
sus, & manu utraque non arripuerim, obuiis ulnis excipi-
entem hospitem, nec datum acceperim id, quod summis
erat mihi uotis expetendum. Caeterum ut aliquando tan-
dem ueram silentii mei rationem accipias. Gestiebat ani-
mus non epistola tantum, uerum maiori aliqua litera-
rum tessera, amicitiam tecum auspiciari. Iamque in id to-
to pectore incubueram, ut dispicerem quippiam, quod
instar arrabonis esset initae recens amicitiae, & perpe-
tuae meae in te symbolum obseruantiae. At cum pleraque
que aut parum tractatione arriderent, nonnulla tardi-
us opinione procedant, optimum factum sum arbitrat⁹,
si non quali ipse cuperem, certe quali in praesentia pos-
sem argumento, animum erga te meum testificarer.
Deprecaturus igitur culpam diutini silentii, misi ad te
Luciani Samosatensis Hermotimum, siue de Philosopho-
rum familiis Dialogum, mira festiuitate, cuiusmodi sunt
eius auctoris omnia, refertum, quem ego ingenii & styli ex-
ercendi gratia e Graeco in latinum sermonem conuertii.
Quod quidem genus studiorum, cum uideam tantopere lau-
datum a Plinio Iunioris in epistolis, a Quintiliano, ab
ipso denique M. T. Cicerone, deinde excultum ac frequen-
tum ab omnibus, qui ullo unquam saeculo uerae eruditi-
onis famam sunt assecuti, speraui me quoque facturum ope-
rae precium, si maiorum exemplis ad optima coniterer
emicare. Quod si conatum frustraretur euentus, non nihil
esse laudis, praestantiora sequi, etiam si assequi nequeam.
Saepius tentanti posse tandem succedere. Cessantes abes-
se tantum a progressu, quantum absunt ab industria. Qua

in re si eruditioribus a me non est factum satis, dabo operam ut aliquando δὲν τέρων ἀμεινόνων. Illorum cando rise est, fauore egregios conatus & industriam persequi, nec obstare sequentibus, sed potius faustis acclamationibus torpentes adhuc animos, ad alacritatem excitare, magisque in hoc anniti ne quis præcedat, quam ut nemo subsequatur. Tamen si hac in parte mihi sane debetur uenia, iuxta prouerbum nunc πρῶτο πείρω, maxime quod in hoc commentario unus & alter locus aut temporis iniuria, aut scriptorum oscitantia sunt deprauatiores, de qua re si quis doctior submoneat, ingentem sim habiturus gratiam. Sic tamen a nobis sunt expleti, ne quis hiatus reliqueretur. Atque illud in causa fuisse suspicor, cum plurimum in latinam orationem Luciani dialogos traduxerint, in qua tu parem cum primis laudem es affecutus. nemo tamen Hermotimo hactenus, quod ego quidem sciam, admolitus sit manum, cum haud dubie non solum argumenti festiuitate, sed & differendi argutia sit habendus inter uenustissimos. Verum id me uehementius alliciebat, cogitantem illud, δύσκολον τὸ καλὸν. At si qui erunt, ut nunquam desunt, quibus imperitia confidentiam parit, quibusque nihil nisi quod ipsi fecerunt, rectum putant, qui & ista reprehendant, illorum iudicium, tum demum alicuius esto ponderis, cum ipsi aliquid melius ediderint, quo suae eruditioni faciant fidem, quod si aut recusent, aut non possint, quis non uidebit haud quaquam eos ueritate duci, sed ἐδλοῖσ ἐπὶ ἀμορτίοις τὸν κρύβουσι δύμω βαρύνεσθαι. Porro hoc in dialogo Lucianus idem agit, quod in plerisque aliis, philosophorum inscitiam prodit, auctoritatem eleuat, personam detrahit, sectas, opiniones, ac dissidia detestatur. Palam ostendens id, quod est uerissimum, in multa opinionum uarietate minimum esse scientiae. Alterum enim fieri posse ut nulla,
alterum

alterū non posse, ut plus una uera sit. Hinc fieri ut ppe
modū nihil cōpertū habeāt philosophi, interī nihilomi
nus sui cōpendi gratia ignaris fucū facere. Reliquis in
rebus a uulgo nihil differre, & plærūq; esse tum magis
īscios rerum, tum etiam deteriores. Cæterum nō igno
ro q̄ male ob ueritatem a plurimis iamdudum audiat
Lucianus, q; philosophiæ uideatur esse infensior, uerū
siqs pressius consyderet, & rem ipsam exactiori iudi
cio expendat, non philosophiæ inimicum reperiet, sed
quorundam moribus hostem, qui nomen quidem ge
rebat philosophorum, cæterum uita, aut cum multitu
dine erat cōmunis, aut sub specie uirtutis & umbra gra
uiora etiā flagitia designabāt. Quanq̄ hoc illi cōmune
cū Lactantio, Tertulliano, Hieronymo, Chrysostomo,
cæterisq; primariis nostræ religionis doctoribus, & q
ipsi parū æqui sunt philosophis. Horū ille uitam dete
statur, non reprobaturus philosophiam, sicubi com
perisset incontaminatam. At cum exploratum haberet,
uitam nulla in parte cum doctrina & libris consentire,
cum uideret assidue data occasione fraudare, pelurare,
fallere, uoluptatibus esse emancipatos, impotentia men
tes huc illuc rapi cum, interim in congressibus preter
uirtutem, honestum, decorum, iustitiam, temperanti
am, æquanimitatem nihil creparent, non tulit scilicet
egregius ille παῖδες ἡσυχίας illorum imposturas, myste
riaq; in apertū ex abdito prouulgauit, nō iratus philo
sophiæ, sed ut dixi philosophis, quorū fere neminē li
cet reperire, p̄sertim apud Græcos, cuius natiōis phi
losophos, ille potissimū insectatur, cuius uita nō fuerit
inquinatissima. quātūcūq; aut ingenio aut eruditioe ex
celluerint, quantūcūq; sanctimonix eorū libri pre se fe
rant. Ac ne qs hoc falso predicari existimet, age, de ipso
Aristotele non traducēdi hoīs gratia, sed tātū exempli
causa

causa dispiciamus. Huic nunc consensus scholarum, uel soli sapientiæ cognitionem, & ingenii laudem attribuit. Et apud uetustiores sine cōtrouersia magistrū Platonē pximo ordine seq̃batur. Huius itaq̃ innumera illa uolumina si lustres, quæ de moribus instituendis, de gubernanda republica, de re familiari administratione, si, quæ de officio uirtutum præcipiunt, uidebitur quātiuis esse precii. Sin uitam introaspicias, palam erit illico, quā hic mirificus monitor sua illa egregia præcepta sit secutus, credas te in Lernam malorum incidisse. uitā tantum a scripto abesse, ut nihil possit fingi diuersius. An non insigni infamia laborat, q̃ eius inuento magn⁹ ille Alexander, a præceptore discipulus, ueneno traditur esse extinctus. An non luxu & avariciā tam insolēti erat, ut Plinius de eo scribens testetur, deperditos etiam Rhomanorum mores, Græciæ philosophis tamen fuisse meliores. Iam quæ Athenæus libro Dīpnosophistarum tertio decimo in Phaselitum eius discipulū perpatrata refert, ob nefandum scelus pudet cōmemorare. Interim de uiri boni officio nemo uidetur exactius disferere. At idē tamen Hermian familiarem suum turpiter loco excedere fecit, quemadmodū docet Tertullianus Apologetici aduersus gentes capite ultimo. De uno rerum omnium opifice ac moderatore ita disputat, ut sibi etiam uideatur persuasisse, quod docet. Sed exige uitam ad doctrinam, hic σεμνότητος ut græce dicam, & Philosophorum κορυφαῖος meretriculæ, cuius amore tenebatur rem diuinam fecit, tanq̃ Eleusinae Cere-ri. Id qđ docet apud Diogenē Laertiū in eius uita Aristippus. Considera mortem, cōperies uitæ magis, q̃ professioni consentaneam. Nam sese in Euripum fastu animi præcipitauit ac submersit, quod assiduarū reciprocationum, quibus mare illud redundat, causam nequis et der-

ret deprehendere. Quod si tales fuerunt optimates, ac philosophorum principes, quid existimandū de inferioris notæ philosophis, inter quos sunt, qui rerum finibus constitutis, ne possint quidem unq̃ officio fungi, sed si palā animi sui morbum profitentur, alii e grege Stoicidarum platoniorū peripateticorū ferme tales fuerunt. cuiusmodi græco quodam epigrammate uerbis quidem sesquipedalibus, uerumtamē elegantissime depinguuntur.

Οφρυοναπασίδαι, ξινεγκαταπῆξιγένοι.

Σακκογενεότροφοι, καὶ λοποδαρπαγίδαι,

Ἰνατονωπερίβαμοι, νηλιποκαίβλεπέλαιοι,

νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται, πλάγιοι.

Μήρακιεξάπάται, καὶ συλλαβοπευσίλαβηταί.

Δοξοματαόσοφοι, ζηταρετισιάδαι.

Quæ cum ita sint, mirabimur extitisse libero ingenio homines, qui dolerent sanctissimum philosophiæ nomen quorundam impuritate contaminari? Nec puto alia ratione permotum fuisse Lysimachum & regem, & philosophiæ studiis in primis memorabilem, cur preconis uoce iusserit omnes philosophos regno suo excedere, Neq̃ uero solus Lysimachus hac contumelia eos fuit insecutus, sed etiam Atheniēses ipsi, apud quos philosophia nata, educata, ppagataq̃ fuerat, nō urbe solum, sed uniuersa Attica philosophis interdixere. Idē aliquoties factitatū est a Romanis. Quin etiam Lacedæmonii, quorum reipublicæ instituta omnium literis celebrantur, hoc genus hominum in ciuitatem non admiserunt, non opinor philosophiæ odio, sed quod animaduernerent τοὺς μὲν λόγους θανατοῦν, οὗς δὲ λέγοντας ἀπίσσειν, utpote quorum doctrinæ uita esset contraria, Sed quo feror? iam dudum enim uideo extra septa me transilire, oblitumq̃ mei,

cum

cum id unum dicere statuissem, Lucianum nec citra le-
gitimam causam, nec absq̃ exemplo, adumbratū hoc
philosophantium genus, qui Curios simulant, & bac-
chanalia uiuūt, conuiciis fuisse insectatum. Tu uero mi
More suscipe hilari uultu hunc libellum tibi inscriptū,
nemo synon noui amici, sed qui officio, amore, & ob-
seruantia nulli ueterum sit concessurus. Vale.

Louaniē Collegio Trilingui, quarto

calendas Nouēbres. Anno Chri.

sti. Millesimo quingente,

simo Vicesimo.

secun-

do.

LVCIANI SA MOSATENSIS HERMOTIMVS SIVE DE SECTIS CON RADO GOCLENIO INTERPRETE.

Personæ,

Lucianus

Hermotimus:

Lucianus.

Quantum e properandi studio atqꝫ codi
ce coniectare licet Hermotime, ad præ
ceptorem contendere videris. Siquidẽ
meditabaris inter eundum, motisqꝫ la
bris tacite submurmurabas, manu huc
illuc iactata. veluti orationem apud
te in ordinem redigas. Porro quæstionem arbitror, aut
aliquid perplexum componis, aut sophisticum cõmen
tum animo repetis, vt ne via quidem ingrediens, otium
agas, sed perpetuo sis in negotio, nũq̃ non honesto stu
dio occupatus, quod ad capeffendas disciplinas tibi adi
tũ paret. HERMO. Per deos Luciane re ipsam
narras, nam tale quiddam agitabam. Hesternam enim
disputationem, quæqꝫ ille apud nos disseruit in animũ
reuocabam, memorãdo nihil prætergressus. Par est au
tem, vt arbitror, nullam occasionem intermittere, cum
haud ignoremus verũ esse id, quod dixit Cous ille me
dicus. Breuem quidem esse vitam, artem vero longam.
Quanquã hæc ille de medicandi peritiã est locutus, re
non perinde ardua ad perdiscendum. Sapientia autem
ne longo quidem temporis interuallo adiri potest, nisi
si quis post diutinas vigilias, intente, assidue, ac Gorgo
num more in eam fixis acribusqꝫ oculis intueatur. Ad

b i

hæc

hæc certamen illud de rebus neutiq̃ exiguis, vt miser in multa imperitorum colluue intereas, aut felicitate frui sapientiæ cognitionem affecutus. L V. Quæ cōmemorasti præmia Hermotime sunt admirāda. teq̃ non procul ab illis abesse censeo, si modo cōiecturam facere oportet, tum e temporis longinquitate, ex quo sapientiæ studio nauas operam, tum e labore, quē mihi non mediocrem iamdudum suscepisse uideris. Nam si recte memini ferme uigesimus agitur annus, cum nō aliud facere te uidi, q̃ ad præceptores ire, plurimumq̃ libris incumbere, eaq̃ referre in commentarios quæ in congressibus essent disputata. semper pallidum sollicitudine, corpore insuper male affecto. Atq̃ adeo mihi totus uideris in opere, ut ne per somniū quidē aliquando temetipse relaxes. Hæc itaq̃ perpendenti mihi, uideri non ita multo post felicitatem consecuturus, nisi fortasse nobis ignaris iam olim cū illa habes cōsuetudinē. HER. Vndenam Luciane! qui quidem nunc primū incipio promicare in uiam. At uirtus autore Hesiodo longissime habitat, uiaq̃ ad ipsam tum longa est, tū procliuis, tum etiam aspera, quæ ingrediētibus haud parū sudoris suppeditat. L V. An tibi igitur Hermotime non est satis sudatum, & abūde confectum itineris! HER. Non inquā, nihil enim prohiberet, si summū attigissem, quin omnibus numeris essem beatus. Verū Luciane nunc quoq̃ incipimus etiam. L V. Atqui principium idem ille Hesiodus dimidiū inquit esse totius, quam obrem haud aberrauerimus, si te iam mediū iter confecisse dicamus. HER. Nondum neq̃ hoc quidem. plurimum enim nobis esset perfectum. L V. At qua tandē parte uiaē dicemus te consistere! HER. In ima radice montis adhuc, non ita pridem conantem pro

progredi. Est autem lubrica asperaꝫ, neꝫ non opusest,
 qui manum porrigat. LV. Num ergo tibi præce
 ptor illud præstare nõ potest. exemplo Homerici Iouis,
 superne e sublimi loco aurea demissa cathena, puta suis
 rationibus, quibuste nimirũ subuectet, & ad se, ipsam,
 ꝫ uirtutem sustollat, cum iamdudum illuc ipse ascen
 derit? HER. Id quod prædicas, ille sedulo facit.
 Itaqꝫ quantum ad ipsum pertinet, iampridem subue
 ctus essem in sublime. atqꝫ habuissem cũ illis uitæ cõsu
 etudinem. cæterum quantum ad me pertinet, nondum
 satis sum instructus. LV CIA. Atqui confiden
 dum est, animoꝫ bono esse oportet, cum terminũ uitæ
 conspicias, ipsamꝫ felicitatem præ oculis sitam. præ
 sertim cum illi non minus animi sit in hanc rem, q̃ tibi,
 pariꝫ alacritate contendat. Cæterum quid tibi spei
 ostentat, quando tandem sis ascensurus? an nouo ine
 unte anno conuicet futurum, ut ad summum emices, pu
 ta post altera Mysteria, aut Panathenæa. HER.
 Exiguum est, quod dicis Luciane. LV. Saltem pro
 xima Olympiade. HER. Nec illud satis est, ad ex
 ercendam uirtutem, ac parandam felicitatem. LV.
 Post duas omnino Olympiades. alloqui magnæ iner
 tiæ uos aliquis damnarit, si ne eo quidem tempore pos
 sitis, quo liceat uel ter ab Herculis columnis tũ nauiga
 re, tum renauigare, etiam si quis neꝫ recta pergat, neꝫ
 assidue, sed gentes in medio positas pererret. Quanquã
 summitatem, in qua uobis habitat uirtus, quanto uis
 ut fingamus excelsiorem, magisue arduam Aorno il
 la, quã Alexander intra paucos dies uictor expugnauit?
 HER. Nihil simile Luciane, neꝫ enim res est cuius
 modi tu imaginare, ut pauco tempore cõfici atqꝫ expu
 gnari possit, non si decies mille Alexandri oppugnent.

Quoniã nō pauci sunt conatī. Porro nūc quoq; magna hominū multitudo aggrediūtur quidē haud instrenue, proceduntq; aliquātulū, hī minus, alii vero longius. At postq̃ ad medium vix est peruentum, multa perplexitate molestiisq; inuoluti, tædio afficiuntur. ac reuertūtur anhelī, & sudore perfusi, impatientesq; laboris. At vero qui ad extremum vsq; constanter perseuerant, ii ad summū perueniunt, atq; in posterū sunt felices. reliquā vitam viuunt admirabilem, cæteros mortales tanq̃ formicas e sublimi despicientes. LV. Papæ Hermotime, q̃ nos declaras esse pusillos, ac ne Pygmæorū quidē magnitudine, sed humi penitus in ipso solo reptare Neq; iniuria. Etenim sublimia iā sapis, idq; e sublimi loco. Cæterum nos vulgares, quiq; adhuc humi repimus, vobis vna cum diis vota faciemus, vrpote qui iam sitis nubes emēsi, eoq; euaseritis, quo iampridem festinatis. HER. Certe si contingat peruenire, sed non parum adhuc est reliquum. LV. Attamen nondū dixisti, quam longo tempore opus sit, vt possis assequi. HER. Neq; enim ipse exacte noui Luciane. Equidem consilio nō plus viginti annis opus fore, post quos omnino summum attingemus fastigium. LV. Longum Hercle tempus prædicas. HER. Etenim maximis in rebus hic desudat labor. LV. Fortasse istuc vere narras. Cæterum quod ad viginti annos attinet, vtrū magister ille tuus spondit tibi tantum ætatis? utpote non modo sapiens, verum etiam vates atq; fatidicus? an ii, qui Caldæorum semitas norunt? siquidem ferunt illostalia nosse. Neq; enim consentaneum est, cum nescias an tantisper sis victurus, dum virtutem assequare, laboris tantum sustinere te, & noctes diesq; in miseria vitam agere, cū incertus sis, an iam summitati proximū, ingru

CONRA. GO. INTERPRETE

ingruens fatum arrepto pede detrahat, antea quā sperato
 potiaris. HER. Aufer ista Luciane. Nam male
 ominata loqueris, uerum contingat uiuere, ut uel unā
 modo diem felicitate fruar cōsecutus sapientiā. LV.
 An pro tot innumeris laboribus una tibi satisfaciet di-
 es? HER. Mihi uel unum momentum satis fue-
 rit. LV. At illam felicitatem in ædito sitam, item
 quod eius gratia sint perferenda omnia, quānam scire
 potes? Siquidē ipse nondū ascendisti. HER. Præ-
 ceptori narranti habeo fidem. Ille enim rem istam ha-
 bet compertissimam, utpote qui iam ad summa sit eue-
 ctus. LV. Obsecro te per deos, cuiusmodi illas res
 esse cōmemorauit, aut qualem illic esse felicitatem præ-
 dicat, mirum nī diuitias quasdam, gloriam, uoluptates,
 quibus nulla queat fieri accessio. HER. Bona uer-
 ba quaeso amice, hæc enim nullius momenti sunt ad ui-
 tam cum uirtute degendam. LV. At quānā bo-
 na, si hæc bona non sunt narrat habituros qui ad metā
 studiū peruenerint. HER. Sapientiam, fortitudi-
 nem, honestum ipsum, ac iustum, adde rerum omnium
 cognitionē, cū firma fide sic res singulas habere. Opes
 uero gloriam, uoluptates, & quæcūque corporis sunt, ea
 omnia humi reliquit, ascenditque exutus, quemadmodū
 ferunt Herculem Oetæum post rogum, in deorum nu-
 merum esse acceptū. Etenim ille postquā abiiecisset, quic-
 quid humanæ imbecillitatis a matre contractum habu-
 it, puram ac nullo fato obnoxiam diuinitatem, iamque
 per ignem probatam ferēs, subuolauit ad deos. In hūc
 modum & isti a philosophia tanquā ab igne omnibus illis
 rebus perpurgati, quæ cæteris perperam iudicantibus
 dignæ uidentur admiratione, postquā ascenderunt, uitam
 felicem agunt, diuitiarum, gloriæ & uoluptatū porro
 imme

LVCIANI HERMO.

immemores. Illos autem derident, qui ista omnino aliquid esse arbitrantur. L V. Ita me bene amet Hercules ille Octæus, ut præclara & beata sunt, quæ de illis commemoras. Cæterum illud quoque mihi dicito, num quando se demittunt ex illa sublimitate, si rebus humilioribus relictis uoluerint frui? an necesse est eos, qui semel ascenderunt, manere intra uirtutis contubernium receptos, diuitiis, gloriaque simul cum uoluptate contemptis? HER. Neque istuc modo Luciane, uerum etiam qui ad perfectionem uirtutis peruenit, neque irascitur, neque formidat, neque cupiditati inseruit, neque tristitia angitur. Breuiter ab huiusmodi affectionibus plane est alienus. L V. Atqui si liceret mihi palam uerum dicere, sed arbitror satius esse bene omnia iara loqui, ac religionem esse, inquirere in facta Philosophorum. HER. Haudquaquam. imo perge dicere quod occepisti. L V. Vide quid agas. quoniam me admodum pudet. HER. At mitte pudorem o præclare, cum apud me solum loquaris. L V. Cæteris quidem in rebus Hermotium me narrantem affectabar, credidi quoque sic esse, ut sapientes ipsi fierent fortes iusti, & in reliquis uirtutibus ad eundem modum, & aliquo pacto tua me demulset oratio. At cum diceres eos diuitias, honores, uoluptatem contemnere, neque ira concitari, neque dolore affici, ibi, sumus enim soli, maiorem in modum substiti, reuocatis in memoriam, quæ non ita pridem uidi facere, uis dicam quæ? an sat erit sine auctoris nomine factum ipsum recedere? HER. Nequaquam, imo & illud dicito. quisnam fuerit autor. L V. Præceptor ille ipse tuus, homo tamen ob cætera uenerandus, cum maxime ob ætatem, cuius ipse iam extremum attigit. HER. Quid tandem is fecit? L V. Peregrinum illum nosti, illum inquam Hera

CONRA. GO. INTERPRETE

Heraclæa oriundum, qui iam dudum cum eo sapientiæ studio operâ nauat, atq; illo utitur præceptore, illû fla uû dico, atq; contentissimû! HER. Scio quē dicas, Dioni ipsi est nomen. LV. Illum ipsum. Quoniam uti consilio mercedem ad condictû diem non persolue rat, nuper ad prætorem rapuit, ueste in collum eius in icta, præterea uociferabatur irat⁹. Et ni familiares qui dam intercessissent, qui adolescentem e manibus eripu erunt, ne dubites, quin admotus senex illi nasum mor dicus abripuisset, usq; adeo destomachabatur. HER. Enimuero ille semper tum malus est Luciane, tum per fidus est in restituendo. quandoquidem in alios, cum plurimi sint, quibus ipse foenerat, nihil unq̃ tale desig nauit. Nam statuto tempore usuram soluunt. LV. Quid autem: num illi ea res est curæ, si non soluant, cû iam a sapientia sit repurgatus, neq; posthac indigeat ex uitiis in Oeta relictis! HER. Tu uero existimas eum sua ipsius causa harum rerum studio duci, uerum sunt illi filii infantes, quorum curam gerit, ne in rerum inopia uitam agant. LV. Conueniebat Hermotime & illos ad uirtutē educari, ut contēptis diuitiis una cû illo felicitate si ueretur. HER. Haud est mihi otîû his de rebus tecû differēdi. Siquidē propero iâ ad audiēdû ipsum, ne uidear oîno esse dēsertor. LV. Bono animo es præclare, hodie enī feriæ indictæ sunt, atq; induciæ, quâobrem qđ reliquû est uix, id tibi adimo. HER. Qui istuc! LV. Quoniâ in p̃sentia haud uidebiseû, modo sit habēda fides inscriptiōi. Tabella enī grādibus depi cta literis, in uestibulo erat suspēsa, q̃ diceret, hodie uaca turû illû a philosophâdi munere. Dicebat aut apud Eu critē natalia filiaē celebrâtē, nimia cæna igurgitasse se he sterna die, multa q; de philosophia disseruisse in cōuiuio
 Præ

Præterea contra Euthydenæ peripateticum exacerbatus fuisse nōnihil, cūq; eo cōtendisse de iis rebus, de quibus Stoicæ turbæ cum Peripateticis consuevit esse cōtradictio, ob eamq; uociferationem grauitè e capite laborare, adhæc plurimum sudasse, in multam noctem ut ferunt producto cōuiuio. Simul autem plus satis bibit, ut æstimo, iis qui aderant (ut consentaneum est) ad pocula inuitantibus, uorauitq; plus q̃ par fuit, hominē ætate confectum. Itaq; reuersus illinc dicitur multum uomuisse, ac solum carnibus, quas puero a tergo stanti diligēter obsignatas tradiderat, eodem numero receptis, deinde ille cubitum, interdicto ne quisq; intro admittatur, interposito. Hæc ego Midam eius puerum narrantem audiui quibusdam discipulis, qui magno numero illinc abierunt. HER. At uter uicit tandē Luciane, magister ne an Euthydemus? si quid tale dixit etiā Midas. LV. Principio aiunt eos æquo Marte inter se decertasse. Porro finis pugnæ a re uestra fuit, ac senex potiores habebat. Neq; uero Euthydemū ferunt si ne sanguine discessisse. Nam luculentum uulnus in capite habere. Siquidem cum arrogans esset atq; obstrepens, neq; ad credēdum induci uellet, neq; facile se reprehendendum præberet, tuus ille egregius præceptor poculum quoddam Nestoreū, quod manu tenebat, proxime sedenti impegit, atq; in hunc modum uictor euasit. HER. O factū bene, neq; enim alio modo excipere oportuit, qui recusant parere mellioribus. LV. Hæc quidē illi iure euenerunt. Quid enim accidit Euthydemo ut irriterit uirum natu grandem, sedato animo, & iracundiæ uictorem, quiq; poculum tanto pondere manu contineret? Verum quoniam suppetit oculū, quin commemoras mihi homini tibi amico, quo nam modo

modo primum impulsus fueris ad sapientiæ studium amplectendum: quo & ego si fieri possit, eandem semitam uobiscū ingrediar, posthac statim facto initio. neque enim excludetis me scilicet, cum sitis amici. HER. Si modo uelis Luciane, senties breui quātum a cæteris differes. Infantes scito existimabis præ te uniuersos, adeo ipse sapientia antecelles. LV. Sat erit si uel post uigesimalium annum qualis tu nūc es, talis euasero. HER. Profecto & ipse tua ætate incepti philosophiæ operā dare, ferme quadragenarius, culus ætatis te quoque nunc esse arbitror. LV. Tot annos natus sum Hermotime, itaque abreptum in eandem uiam me quoque abducito, æquum enim postulo. Atque illud mihi primum responde, utrum discipulis faciatis contradicendi potestatem, si quid uideatur non recte dici: an illud non permittitis natu minoribus? HER. Non ita multum sane, uerum tu si quid uideatur interim interroga, & contradicito. facilius enim hac uia didiceris. LV. Euge per Hermem id est Mercurium, cui tu es cognominis Hermotime. Cæterum dic mihi. Est ne unica uia quæ ducit ad sapientiam, uestra ista Stoicorum: an ego uera audiui multa esse philosophorum genera? HER. Admodum multa. Sunt enim Peripatetici, sunt Epicurei, sunt qui a Platone nomē habent. Rursum sunt alii quidam Diogenis, alii Antisthenis æmulatores, adde Pythagoricos atque alios complures. LV. Vere ista narras, sunt enim non pauci. Iā uero Hermotime, utrū hi eadem docent, an diuersa? HER. Diuersa admodum, LV. At ueritas ipsa, ut opinor, omnino unū quiddam est apud ipsos, neque omnia sunt controuersa. HER. Scilicet omnino. LV. Perge porro amice, responde mihi. Cum tibi ad philosophos eunti complures

plures ianuæ pateret, qua ratione tibi persuasum est, ut præteritis aliis in Stoicorū pueneris, uoluerisq; per eā ad uirtutē ingredi, utpote q̄ sola uera esset, solaq; rectā uiam indicaret! Porro cum aliæ in obscura ac deuia abducerent, quibus indiciis illud depræhendisti! Neq; mihi qualis nunc es, talem te cogita, siue semisapientem, siue iam eo sapientiæ progressum, ut quæ meliora sint, plus nobis multis diiudicare possis. Sed sic mihi responde, cuiusmodi tum eras, rudis adhuc, qualisq; nunc sum ego. HER. Haud intelligo, quid sibi uelit ista percunctatio. LV. Atqui non adeo intricatū est, quod rogabam. Cum enim plurimi sint philosophi, nempe Plato, Aristoteles, Antisthenes, itē maiores uestri Chrysippus & Zeno, & quotquot sunt alii, qua re tibi persuasum est, ut ex omnibus unam Stoicorum rationem secutus, quam relictis aliis delegisti, uolueris iuxta decreta illius philosophari! Num te quemadmodum Chærephontem illum ad Stoicos Apollo legauit, illos omnium præstantissimos esse pronuncians! quandoquidem moris est illi, alium ad aliud philosophiæ genus adhortari, cum sciat, uti ego censeo, quæ singulis sit accommodatior disciplina. HER. Nihil minus, neq; enim de his rebus deum sum percunctatus. LV. Vtrum quod illud indignum duceres diuina consultatione, an existimabas tua industria sine subsidio diuino posse te meliora deligere! HER. Profecto existimabā. LV. Ergo & nos illud primum doceas, quo pacto nobis discernendum statim in ipso exordio, quæ sit optima disciplina, quæ uera, & quæ præteritis aliis sit deligenda. HER. Dicam. Intuebar plurimos ad hanc irruētes, itaq; coniectura collegi, esse præstantiorē. LV. Quot numero plures q̄ ad Epicureos, aut Platonicos, aut Peripateticos

ripateticos. Numerasti enim eos nimirum, quemadmodum solet fieri in expedendis suffragiis. HER. Ego uero non numeravi, sed conciebam, LV. Haud uis me docere, uerum fallis, ut qui de huiusmodi rebus aut coniectura, aut multitudine te dicas iudicasse, ueritatem mihi narrare subterfugies. HER. Non hoc solum Luciane, uerum etiam audiebam omnes uno ore clamitare, Epicureos genio indulgere, ac uoluptatis esse amatores. Peripateticos auidos diuitiarum & contentiosos. Platonicos tumidos atque fastuosos praeterea gloriae cupidos. Ediuerso Stoicos multo maxima pars narrabant esse animo uirili, omniaque nosse, tum qui hanc uiam ingressus sit, hunc solum regem, solum diuitem, solum sapientem, solum simul esse omnia. LV. At haec alii tibi narrabant scilicet, non enim illis fidem habuisses, laude sese efferentibus. HER. Nequaquam, uerum alii narrabant. LV. Qui quidem erant diuersae factionis, utpote quibus alia decreta in philosophia probareretur, eos non est uerisimile ista narrasse. HER. Nullo modo. LV. Num ergo imperiti & rudes erant, qui haec dicerent? HER. Maxime. LV. Istud uide ut mihi rursus imponis, neque uera praedicas, ac putas cum Margite quopiam differere te, ut credam Hermorimum uirum prudentem, atque id temporis annos natum quadraginta, de philosophia ac philosophis fidem adhibuisse imperitae multitudini, atque ex uulgi sermone mellioris boni delectum egisse. Haud credidero tibi isthaec narranti. HER. At scin Luciane! Non aliis solum habui fidem, sed etiam mihi metipsi. uidebam illos moderate incedentes, frugaliter indutos, semper meditabundos, uirili aspectu, complures promissa caesarie, nihil molle, rursum nihil in negligentia prolapsum, ut horridum esset & reuera Cynicum, sed medio cultu, quod iam omnes aiunt esse optimum. LV. Num tu quoque uidisti eos illa designare,

quæ paulo prius retuli uidisse me tuum præceptorem
 comisisse, puta scenerare, acerbè reposcere, & magnis cō-
 tentionibus decertare in hominum frequentia & quic-
 quid præterea designant, an tu hæc parui pendis, mo-
 do frugalis sit habitus. proluxa barba, & coma tonsoris
 indigens! Proinde hæc nobis in posterum fuerit regula,
 & recta amissis, ad quam, num tales sint expendamus.
 quemadmodum ait Hermotimus. atq; a cultu, incessu,
 neq; non coma iudicandū, qui inter eos sint optimi. qui
 bus qui caret, neq; uultu est tristi, neq; personam præ se
 fert cogitabundam, reprobandus atq; abiiciendus. Ver-
 rum illud uide Hermotime ne mihi illudas, periculum
 facturus num intelligam me abs te decipi. HER-
 Cur istuc ais? LV. Quoniam o præclare ea explo-
 ratio, quæ est ab habitu, cultusq; ornatu proprie est ita-
 tuarum. Illæ enim sunt cultiores longo interuallo, ac ha-
 bitu moderatiori, a Phidia quopiam, aut Alcamene, aut
 Myrone in optimam formam effigiatae. Quod si ma-
 xime ex huiusmodi rebus sumendum est iudiciū, quid
 illi usuueniet, si quispiam orbatus oculis affectet philo-
 sophari, quibus signis diiudicabit eum, qui meliorem
 sectam delegerit, cum neq; habitum, neq; incessum dispi-
 cere possit? HER. Equidem non facio uerba cæ-
 cis, neq; tallum gero curam. LV. Operæ precii fuit
 ut uir optime, rerum usq; adeo magnarum, quæq; uni-
 uersis essent utilitatem allaturæ, cōmune aliquod esse
 indicium. Verum si ita uis, qui oculis capti sunt, intra
 Philosophiæ ambitum non admittantur, eo quod ne-
 queunt dispicere, quanquā necessariū erat illos uel ma-
 xime philosophiam sectari, quo calamitatē æquiori to-
 lerent animo. Cæterum qui uident, & si oculis sint per-
 spicacissimi, qui sit ut ab illo extrinseco ornatu, etiam
 ea

ea uidere possint, quæ intus recondita sunt in pectore? Quod autem uolo dicere est huiusmodi, An non amore scientiæ incitatus accessisti homines, & postulabas in his quæ ad animum pertinet fieri præstantior? HER. Maxime. LV. Quo pacto igitur ab iis indicis, quæ cōmemorasti, dispicere poteras recte philosophantem, an secus? Neq; enim talia in hunc modum consueuerūt cognosci, sed sunt arcana, atq; in abdito reposita, quæq; sermone, familiaritate, & similibus rebus uix tandē proferantur. Audisti opinor quæ Momus in Vulcano re præhenderit. Sin minus, uel nūc audi. Fabula enim narrat, Mineruam Neptunū, Vulcanumq; de artificii præstātia inter se cōtendisse, Neptunū finxisse taurū quēdā, Mineruam domum excogitasse. Porro Vulcanus hominem condidit. Et postq̃ ad Momum uentum fuerat, quē delegerunt arbitrum. is, perspectis singulorum operibus, quæ in cæteris reprobauerit, superuacaneum fuerit recensere. In homine illud causabatur, artificemq; incutauit Vulcanum, quod ipsi in pectore non fecisset fenestras, ut illis apertis, quæ uelit, quæ cogitet, quæ effingat, rursus q̃ uera dicat, nota essent omnibus. Ille ergo ueluti cæcutiens sic de hoībus existimauit. Tu uero ipsum etiam Lynceum acumine oculorum superas. & ea, quæ intus sunt, ut uidetur, per pect⁹ intueris, tibiq; aperta sunt omnia, ut non solum exploratum habeas, quid singuli uolunt, & norunt. Verū etiam uter melior uter ue deterior. HER. Irrides Luciane. At ego propitio deo egi delectum, neq; poenitet instituti, idq; quantū ad me pertinet mihi abunde est satis. LV. Verumtamen an non mihi quoq; communicabis, sed despicias me multo in luto hæsitātem. HER. Nihil enim tibi sufficit eorum quæ dico. LV. Nequaquam o præ

prædare, imo nihil uis proferre, quod sufficere possit. Proinde quoniã tu data opera cælas, ac nobis inuides, quo minus tecum ex æquo philosophiæ demus operã, ego conabor pro uiribus per memetipsum exactam de his rebus iudicãdi rationem, & eam sectam quæ sit uel maxime segura, inuestigare. Tu quoq; si uidetur aduersus te animum. HER. Percupio Luciane. Fortasse aliquid dignũ cognitu es dicturus. LV Considera iã, ac caue ne me rideas, si omnino ruditer illud inquirō. Necessè est enim sic facere, quando tu grauaris apertius loqui, qui nosti meliora. Ipsa igitur uirtus talis quædã res esto, qualis res publica quædã, cuius ciues sint beati, ut præceptor tuus diceret, illinc ad nos demissus, summam sapientiã adepti, fortes omnes, iusti, tēperati, quiq; a diis non longo interuallo relinquantur. Porro qualia apud nos plæraq; fiunt, ut furentur, iniuria afficiant, superare cōtendant, neminẽ in illa ciuitate uideas, qui audeat uerum in pace & concordia rempublicam administrare, & iure quidem optimo. Nam quæ in aliis ciuitatibus, ut opinor, seditiones & dissidia excitant, & quarũ rerum gratia alter alteri insidiatur, hæc omnino procul ab illis absunt, neq; enim aurũ, neq; uoluptates, neq; honores reliquos fecerũt, de qbus illis esset cōcertatio, sed iã olim e ciuitate eiecere, arbitrati nō esse necessaria rei publicæ administrandæ. Itaq; uitam degunt tranquillã & modis omnibus beatam, in summa legũ obseruãtia, æquabilitate, libertate, ac bonis cæteris. HER. Quid igitur Luciane an non operæ præclum omnes desiderare, ut in tali republica ciues fiant, neq; reputare quid laboris ferendum sit in uia, neq; temporis diuturnitate fatigari, si modo futurum sit, ut cum illuc peruenerint afferibantur in ciuitatẽ, & municipales reipublicæ fiãt?

Lu

L V. Per Iouem Hermotime, omnium maximo in id incumbendum est studio . Reliqua uero sunt negligenda , neq; magnopere huius patriæ si retineat ducenda ratio , neq; filiorum , neq; parentum , si remorentur, neq; lachrymantibus illachrymandum. uerum illos etiam conuenit q̄ maxime ad hanc uiam adhortari . Quod si recusent, aut non queāt, excussis illis recta ad hanc felicitatis urbem proficiscendum . etiam reiecto uestimento , si illo compræhensum detineant, illuc impetu euadendū . Non enim formidandū est, ne quis te illinc excludat, si uel nudus adueneris . Nam antehac etiam alias quendam uirum audiui narrantem, quo modo illic se res habeāt, seq; ut comitarer hortabatur . Duce enim fore se, & simulatq; illuc esset peruentum, me inscripturum, & facturum ut ciuis fierem , suamq; tribum se communicaturum mihi, ut cum omnibus felicitate fruerer . Sed non obtemperaui ob amentiam, & inscitiam adolescentiæ ante annos ferme quindecim . fortasse enim iam ad ipsa suburbia, ac portas peruenissem . Atq; ille cum alia multa de ciuitate, tum hæc in primis narrauit si recte memini . Neminem illic esse indigenā, sed aduenas & inquilinos omnes. quinetiam haud paucos barbaros, seruos, deformes, pusillos ac inopes ciues esse . Breuiter quicunq; uelit, eum fieri municipem in ea republica . Legē enim illis esse, ne quis ob cēsum, aut habitum , aut magnitudinem , aut formam, aut genus, aut maiorum nobilitatem in ordinem ciuium referatur. uerum hæc apud illos pro nihilo duci . Sufficere enim unicuiq; ad id ut ciuis fiat, prudentiā, desiderium rerum honestarū: laborē: asperitatē uitæ: tū constantiā ne difficultatib⁹ & aduersis in itinere mācipetur: aut uincatur . Nā illa quicūq; præ se tulerit: perirupitq; profect⁹ usq;

vsq; ad summam ciuitatem, illico ciuem fieri, qualisqua-
 lis fuerit, & æqualem omnibus. At meliorem, deteriore
 illustriori patria natum, ignobiliorem, aut seruum, aut
 ingenuū in ciuitate, neq; omnino esse, neq; nominari.
 HER. Viden Luciane me neq; frustra, neq; exiguis
 de rebus laborare, qui cupiā ciuis tam præclaræ & for-
 tunatæ ciuitatis fieri! L V. Enimvero Hermotime
 habes me tibi riualet, neq; est quicquā aliud, quod mi-
 hi præ illis optarem contingere. Proinde si in proximo
 esset ciuitas, & omnibus conspicua, iam olim mihi cre-
 de nihil cunctatus illuc ipse adiissem, atq; iam pridē fa-
 ctus essem ciuis. Verum quoniam ut uos dicitis, & tu,
 & Hesiodus poeta, plurimū abest, necessarium est inue-
 stigare, quæ uia illuc deducat. Præterea qui dux sit præ-
 stantissimus. An tu non arbitrare sic esse faciendum?
 HER. Maxime, nam quo nam alio modo quis illuc
 peruenerit. L V. Eorum ergo quī se tibi dicant sci-
 re, spondeantq; fore ductores, ingens est copia. Cōplu-
 res enim parati adsunt indigenæ, quorum nemo nō se
 illinc esse inquit. Atqui uia non una & eadem esse uide-
 tur, sed multæ ac uariæ, quibus inter ipsas nihil conue-
 niat. Hæc enim in occasum, alia ad auroram ducere uis-
 detur. Porro hæc ad septentrionem, rursus alia ad me-
 ridiem. Præterea hæc per prata, per arboribus consita
 loca, ac umbras, aquis copiosa, atq; amæna, nihil asperi-
 tatis, aut difficulter peruium habens. At altera petrico-
 sa, difficilis, multum solem, sitim, ac laborem præ se fe-
 rens. Et tamen harum singulæ, quamuis in contrarios
 tendant exitus, ad unam illam ciuitatem ducere dicun-
 tur. Hinc mihi iam omnis oritur dubitatio & perplexi-
 tas. Nam ad quācūq; earum accessero, homo ad intro-
 itum semitæ cuiusq; astans statim in ipso uestibulo fide-
 dignus

dignus, porrecta manu suadet in suam uiam diuertere, singulis sese uiam rectam callere prædicantibus, cæteros uero aberrare, cum neque ipsi peruenerint, neque eos, qui perducere potuerint, sint sectati. Quod si uicinum illius proximum adiero, de eadem uia eadem is pollicetur, aliosque uituperat. Idem facit huic proximus, idem ex ordine singuli. Tum itaque & multitudo uiarum, earumque diuersitas, haud mediocriter me perturbat, animique anticipem facit, ac potissimum duces ipsi supra modum contentiosi, & singuli sua laudantes. Haud enim noui quouertam, aut quem potius secutus, ad ciuitatem perueniam. HER. At ego te ista dubitatione liberabo. Si enim fidem habeas his, qui priores iter permessi sunt, haud aberraueris. LV. Quos dicis? aut cuiusmodi uiam ingressos? aut quem ducem secutos? Rursus enim nobis eadem difficultas, sed alia specie occurrit, a rebus ad homines digredientibus. HER. Quonam modo istud ais? LV. Quoniam hic quidem cum Platonis uiam sit ingressus, atque cum illo iter fecerit, eam nimis mirum præfert. Alius Epicuri, alius item aliam, porro tu uestram. An non sic res habet Hermotime? HER. Haud aliter. LV. Non igitur me dubitatione liberasti, uerum adhuc æque ac prius ignoro, cui uiatorum sit potius habenda fides. Nam uideo unumquemque eorum & ipsummet, & ductorem unius modo expertum esse uiae, eamque efferentem laudibus, & quod hæc sola ad ciuitatem ducat prædicantem, nec dispicere queo an uera dicat. Cæterum quod ad aliquam finem peruenerit, ac urbem quandam uiderit, fortasse non negaro. uerum quod illam uiderit, quam oportuit, sub cuius legibus degere optamus uterque, haud queo affirmare. Nam si quis cupiat Corinthum adire, & profectus Babylonem, credat

d i sese

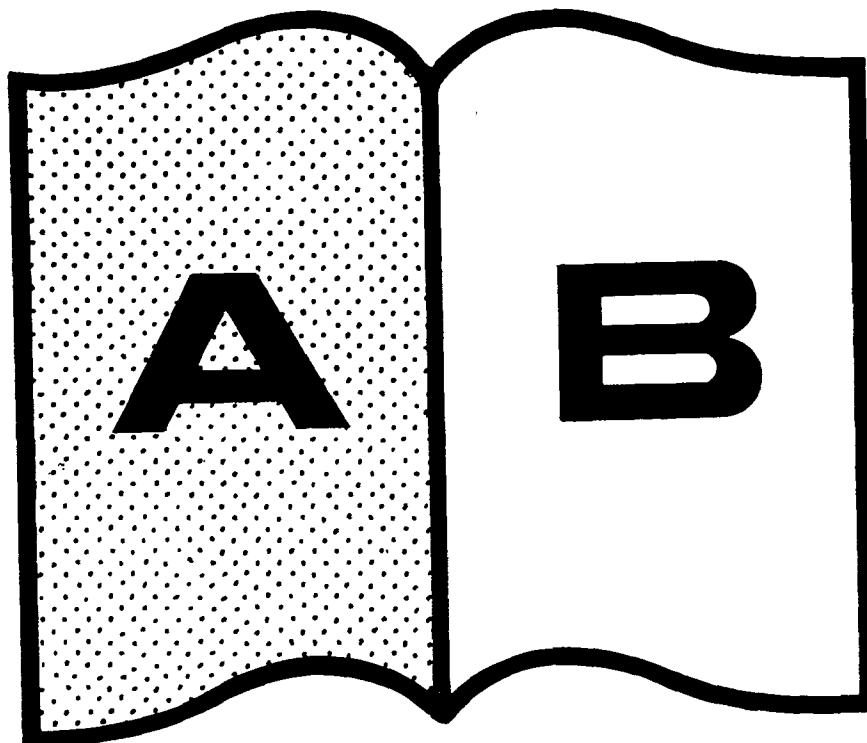
sefe uidisse Corinthum, mihi certe nondū constat, quandoquidem nō protinus Corinthum uidit, qui omnino aliquam urbem uidit, si quidē nō sola Corinthus urbs est. Porro quod in maximam dubitationem me conuincit, illud est, quod compertum habeam, necessario fieri, ut tantum unica uera sit uia. Etenim Corinthus ipsa unica, aliæ uero quouis potius, quam Corinthum abducunt, nisi quis usquædeō mente deliret, ut arbitretur illā etiam quæ ad Hyperboreos ducat in Corinthum transmittere. HER. Qui istuc fieri possit Luciane? alia enim alio ducit. L V. Igitur o præclare Hermotime, haud modica opus est consultatione ad electionem tum ducum, tum semitarum. Neque enim illud committimus, quod prouerbio dicitur, ut quæcūq; ferant pedes, illuc abeamus, quandoquidem hoc pacto loco ei⁹, quæ Corinthum ducit, Babylonicam aut Bactrianam ignari ingrederemur. Ac ne illud quidem recte fuerit, fortunæ nos permittere, tanq̃ fortuito optimam adepturos, etiam si citra iudicium ad unam aliquam, quæcūq; ea sit feramur. Siquidem potest & illud accidere, & fortasse longo æui tractu semel usuuenit, uerū haud arbitror conuenire, nos de rebus usquædeō magnis, temere & inconsulto iactare aleam. Neque nimis in angustum cogendam esse spem, ut uelimus iuxta prouerbium, uirgulto Aegæum aut Ionium mare nauigare, quoniam in fura accusare pius fortunam, si emissio iaculo aut sagitta, non omnino uerum contingat, cum unum sit inter falsa innumera. Id quod ne Homericō quidem sagittario Teuero opinor datum fuit, qui cum feriēda esset columba, telo funem secuit. Atqui illud lōge magis rationi est consentaneum, sperare ut q̃ plurima uulnerētur, & in telum incidāt, q̃ omnino illud unum ex omnibus.

At uero quoniā periculū est ingens, si prorecta uia in de
uiū aliquod ignari incidamus, sperātes melius fortunā
nobis cōsulturā, temerarium esse arbitror, neq̃ enim re
gredi aut incolumē euadere facile est, simulatq̃ solutis
retinaculis semel se quispiā nauigio crediderit, uerū ne
cesse habet, pelago iactari, differriq̃, nauseare nōnūq̃, ad
hæc trepidare. Præterea grauedine capitis ob iactationē
infestari, cū debuerit iā inde ab initio priusq̃ e portu sol
ueret, cōscenso ædito loco speculari, an idoneus esset uē
tus, secūduſq̃ Corinthū appellere uolētibus. Ac p̃ louē
gubernatorē aliquē optimū deligere, p̃terea nauim soli
dā & bene cōpactā, quæ tātis par sit fluctibus sustinen
dis. H E R. Illud profecto lōge præstiterit Luciane, ue
nī equidē cōpertū habeo, etiā si ad omnes in ordinē ob
ambules. Haud alios inuenturū te aut duces præstatio
res, aut gubernatores, quibus maior sit experiētia, q̃ Sto
icos. Quod si uoles aliquādo tandē Corinthū trāsmitte
re, illos sectaberis. Chryſippi & Zenonis uestigia ingres
sus, alioquin id tibi cōtingere nō potest. L V. Viden Her
morine uulgare esse, quod dicis? Idem enim diceret, qui
Platonē comitatur. Idē qui Epicurū sequitur, idē aliorū
æmulatores singuli, nisi cum ipsis Corinthū nō esse me
peruenturū. Itaq̃ aut oībus ex æquo credēdū, quod uel
maxime fuerit ridiculū, aut similiter oīb⁹ deroganda fi
des, id qđ multo fuerit tutius tātis p̃, dū inuenerim⁹ il
lū, q̃ uera polliceat̃. Nā age, si, quēadmodū nūc affect⁹
sum, incert⁹ adhuc q̃s uera p̃dicet, uestratia eligā, a te per
suasus hoīe qđ beneuolo, sed tamē q̃ tātū Stoicorū do
gmata noris, atq̃ hāc unā uia ingressus sis, deinde deorū
quispiā Platonē, Pythagorā, Aristotelē ac reliquos in ui
tā reuocet, atq̃ illi me circūstātes roget, imo Hercule in
uis rapiāt, & iniuriæ me pro se quisq̃ reū agant dicētes,

Quid tibi accidit Luciane, aut quo impulsore nobis Chrysippum Zenonemque prætulisti, cum multo simus uetustiores, illi uero heri ac nuper extiterint, cum neque nobiscum sermonem comunicaueris, & eorum, quæ nos asserimus, prorsum sis inexpertus. Si ista narrarent, quid nam responderem illis? Num sat erit, si dicam me Hermotimo homini amico credidisse? At scio eos hoc dicturos. Nos ignoramus quisnam iste sit Hermotim⁹, neque ille nos nouit, quamobrem haud oportuit omnes floccifacere, & contra nos deserta causa pronunciare, cum fidem habeas homini unicam modo familiam in philosophia neque fortasse exactius cognoscenti. Profecto legulatores Luciane uetant id facere iudices, ut altero audito, alteri non faciant pro se respondendi facultatem, si qua cognoritur in rem suam esse, sed iubent utranque audire partem, quo inter se collatis rationibus, procliuius sit & uerum & falsum inuenire, atque nisi ita fecerint, permittit lex ad alium prouocare iudicem. Verisimile est talia eos esse dicturos, aut fortasse eorum quispiam me præterea interrogarit. Dic mihi Luciane inquit, si quis Aethiops, qui nunquam alios homines uiderit, cuiusmodi nos sumus, eo quod omnino nunquam fuerit peregre profectus, in concione aliqua Aethiopum asseueret, atque contendat, homines nunquam getium aut albos aut flauos inueniri, sed esse atro colore omnes, num putas eius orationem apud illos posse capere fidem, si quis gradis natus Aethiops in hunc modum respondeat. Tu uero homo hominum confidentissimè, qui ista nosti? neque enim ullo unquam tempore a nobis uspiam es peregrinatus, neque tibi compertum est, cuiusmodi sint, quæ sunt apud cæteras gentes. Equidem asserfirmarem senem istum iusta rogare, an non Hermotime idem tibi uidetur? HER. Sane, iure enim optimo mihi

CONRA. GO. INTERPRETE

mihi indignari uidetur. L V. Et mihi Hermotime,
 uerum in cæteris haud scio an tibi idem, quod mihi ui
 debitur. Etenim illud mihi persuadeo. HER. Quidnā?
 L V. Vrgebit uidelicet homo, & his mecū uerbis aget,
 Conferatur igitur Luciane quispiam cui tantum Stoi
 corum nota sint decreta, cuiusmodi est tuus amicus iste
 Hermotimus, qui nunq̃ aliubi sit diuersatus neq̃ apud
 Platonem, neq̃ Epicurū, in summa apud neminem alio
 rum. Si igitur dicat, nihil æque præclarum esse, & ueri
 tati consonum, apud multos, ut sunt in Stoa, & quæ illa
 docet, an non iure optimo tibi temerarius ac confidens
 esse uideatur, de singulis pronūciās, præsertim cū unū
 tantum norit, nūquam altero pede ex Aethiopia elato?
 Quid me uis illi respondere? Illud nimirū, quod est ue
 rissimum. Nos quæ Stoicorum sunt, magno studio edi
 scere, utpote quibus illis de rebus uisum est philosopha
 ri. Neq̃ tamen aliorum dictata ignorare. Magistrum e
 nim nobis hæc obiter inter docēdum explicare, qui ea
 proposita confutat, atq̃ euerit. An hoc loco putas taci
 tuos esse Platonem, Pythagoram, Epicurū ac reliquos,
 ac non potius sublato cachinno mihi respōsuros? Quā
 absurda sunt quæ facit tuus iste amicus Hermotimus.
 Haud grauat aduersariis nostris fidem habere de no
 bis, censetq̃ nostra esse talia, cuiusmodi isti dixerint aut
 ignari, aut certe occulantes ueritatem. Num igitur si
 quem etiam uiderit gladiatorem, sub tempus cerraui
 nis sese exercentem, calcibus in aera iactatis, & pugno
 inani ictu illato, uidelicet sic ferientem aduersarium, il
 lico pronūciabit uelut inuictū, si sit munerarius, an illa
 censabit haud magni negotii esse, & citra periculum iu
 ueniles quasdam ostentationes, nemine illi repugnante.
 Ac tum demū de uictoria pronuntiandum esse, cū col
 lucta

Contraste insuffisant

In status aduersariū superarit; alter autem succūbat. Ali
 o qui minime. Proinde neq; Hermotimus, in quibus re-
 bus magistri eius umbratilē aduersum nos absentes ci-
 ent pugnā, existimet illos uincere, aut nostra huiusmo-
 di esse, quæ facile subuerti possint. Nam illud simile ef-
 fet puerorū ædiculis, quas imbecilles extructas statim
 euertunt. Aut per Iouem iis, qui sagittandi artem medi-
 tantur, qui sarmenta quædā colligata in palo affigunt,
 quo non procul collocato, deinde emisso telo iaculari-
 tur. Et si quando collimauerint, & transfixerint uirgula-
 ta, protinus exclamant, tanq̃ ingens fecerint operæ pre-
 cii, futiliū illis per sarmenta uolant. At uero neq; Persæ
 sic faciunt, neq; Scythæ, qui arte sagittandi ualent. Verū
 priuū illi fere agitari, sagittas ex equis emittunt, postea
 ubi etiam illa, quæ ferunt agitari uolunt, neq; immo-
 ta expectare telum donec inciderit, sed cursu tantū q̃ ma-
 xime possunt. Siquidem teras nō raro telis petunt. Plæ-
 ritq; etiam uolucres assequuntur. Quod si quando pro-
 posito scopo fortitudinis sit faciendum periculum, ta-
 bulatum quoddā ex aduerso positū, aut ferum e cru-
 do corio transfigūt. atq; hoc pacto credūt, per armaturā
 etiam sua tela posse penetrare. Quocirca Luciane a no-
 bis renuncia Hermotimo, magistros eius sarmentis, sti-
 pulisq; propositis iaculari, deinde prædicare, sese arma-
 tos uiros uicisse. Præterea imagines nostras pingere, at-
 q; aduersum illas pugnis decertare, quibus ut est cōsen-
 taneū expugnatis, putant se nos superare. Verū dixeris
 nātis illis unusquisq; nostrū, q̃ Achilles dixit de Hectore
 Aspectum galeæ nec enim audent cernere nostræ.
 Hæc profecto dicerent, sigillatim singuli. Plato uero,
 utpote cæteris experientior, mihi quidem uidetur etiā e
 Sicilia aliquid narratur. Ferūt Gelonē Siracusanū gra-
 uolen

CONRA. GO. INTERPRETE

ueolentia oris laborasse, idq; diu latuisse eum, nemine tyrannū hominē arguere auso, donec peregrina quædam quī cū illi dissidiū erat, ausa est illi uera dicere. Hūc ad uxorem suā reuersum ardentē iracuudia, quod ab ea nō esset admonitus, quæ uel maxime uicium oris haberet notū. Illā uero deprecata fuisse culpā. Nam cū nullū aliū experta esset uirū, neq; propius ulli cōiūcta, putasse omniū ora uiroꝝ similem halitū emittere. Proinde & Hermotimus, ut qui cū solis Stoicis uitæ cōsuetudinē habuit, diceret Plato, iure ignorat, qualia sint alioꝝ ora. Eadē Chrysippus diceret, aut etiā his plura, si se nō peniculato, ad Platonis mē decreta recipere, ab uno aliquo e Platonis familia inducitur. Vt igit̃ unica oratiōe oīa cōplectar, affirmo, quousq; nō cōstituerit, q̃ secta in philosophia sit potior, nullā oīno esse amplectendā. nāq; illud cōtumelia fuerit in reliquos. HER. Per penates obsecro te Luciane, Platonē, Aristotē, Epicurū atq; alios q̃ fecere sinam? neq; enī mearū est uirū, cū illis certamine cōtendere. Vex ego & tu apud nos meripfos p̃pēdam? an talis qdā res sit philosophādi puincia, cuiusmodi ego asseuero. Cæterꝝ Aethiopes, aut Gelonis uxore quorū p̃tinebat Siraculis ad hāc disputationē accersere. LV. At illi quidē hinc facessant, si tibi uidetur ad sermonē hunc supuacanei. Tu autē iā dicito. Siquidē uideris aliquid pelari dictur? HER. Equidē sic cēseo Luciane, posse fieri ut q̃ Stoicis disciplinis fuerit institut⁹, ex his uerꝝ sciat, etiā si alias nō adierit, singularū decreta ediscēs. In hūc autē modū cōsydera. Si qs tibi dicat hoc solū, duos binarios quaternariū cōstituere. Numerit necesse te. obambulantem alios munerādi peritos percūctari, num quis sit, qui hāc aut quinq; aut septem esse dicat, an illico intelliges hominem uera dicere? LV. Illico Hermotime. HER.

Cur

Cur ergo tibi uidetur non posse fieri, ut simul atq; inci-
derit quispiam in solos Stoicos uera narrantes, illis cre-
dat, neq; aliorum postea indigeat? cum habeat certum
nunq̃ fore, ut quatuor quinq; fiant, ne si quidem mille
Platonēs aut Pythagoræ dicant? HER. Ista nihil
ad carmen Hermotime. Concessa enim dubiis compa-
ras, longe ab illis dissidentia. Aut quid tandem ais? An
incidisti tu unquam in aliquem, qui duos binarios con-
iunctos diceret, aut septem, aut undecim efficere? HER.
Ego uero nequaquā, insaniret nimirū, qui negaret qua-
ternarium fieri. LV. Quid porro, per gratias obse-
cro ne mentiare, incidisti unq̃ in aliquem Stoicum, aut
Epicureum, quibus de rerum principiis & finibus non
esset disceptatio. HER. Haudquaquam. LV.
Proinde caue ne mihi imponas, idq; amico. Inquirenti-
bus enim nobis, qui in philosophia uerū dicant, tu prae-
occupans Stoicis illud defers, prædicās eos esse, qui bis
duo quatuor esse statuunt, id quod incertum est nū ita
se habeat. Quandoquidem Platonici aut Epicurei dice-
rent a se ita definiri. A uobis uero quinq; aut septē num-
cupari. An non uidetur tibi id facere, cum uos quidem
illud solum bonum iudicatis, quod honestū est, ediuers-
so, Epicurei uoluptatem? Et cum uos omnia esse corpo-
ra dicitis. Plato uero aliquod etiam incorporeum exis-
timat esse in natura rerum? Sed ut dixi, quod incertissi-
mum est auide arreptum donas Stoicis, tanq̃ citra dubi-
tationem illorum sit proprium, & si alii retrahant, suūq;
illud esse clamitent. Hic iam magnopere iudicio opus
esse arbitror. Proinde si id palam fiat, solos Stoicos bis
duo quatuor iudicare, par est alios silere. Cæterū quo-
usq; de illa ipsa re decertatur, audiēdi sunt ex æquo oēs,
aut certe agnoscere, quod ad gratiam iudicare uidebi-
mur.

mur. HER. Nondum Luciane mihi uidere intelligere, quidnam uelim dicere. LV. Apertius itaque tibi est dicendum, si non hoc, sed aliud quiddam dicis. HER. Mox intelliges cuiusmodi sit, quod dico. Finamus enim duos quosdam irrupisse in Aesculapii fanum, aut Dionysii. Postea sacram quandam phialam amissam esse, iam operæ precium erit utrūque explorari, inquirendumque uter in sinu habeat phialam. LV. Ita est necesse. HER. Habet uero omnino alteruter. LV. Qui non, si quidem fuerat amissa? HER. Si igitur apud priorem inuenias, alterum iam non exues. Nam constat eū non habere. LV. Cōstat. HER. Quod si in prioris sinu nō inueniremus, habet plane alter, neque hoc modo opus est perscrutatione. LV. Habet profecto. HER. Igitur & nos si inueniamus apud Stoicos hanc phialam, alios haud dignabimur perscrutari amplius, affecti quod iā dudū inuestigamus, quid enim attinet diutius labore defatigari. LV. Nihil, si quidem inueneritis, & inuentum possitis internoscere. puta hanc esse quæ periit, aut si uobis exacte notum fuerit dei donarium. Nunc uero o amice non tantum duo sunt, qui in delubrum adierunt, ut necessarium sit alterutrum habere prædam, sed ingens turba. Deinde incertum est quidnam illud sit, quod periit, utrum phiala, an scyphus, an corona. Sacerdotes quidem quotquot sunt, alius aliud esse dicunt, ac ne de materia quidē inter eos conuenit. Quidā enim aeneā, quidā argenteam, quidā auream, e stanno quidam esse ferūt. Proinde necesse est omnes, qui ingressi fuerint exuere, si quod est amissum, cupias inuenire. Etenim si apud primum statim inuenias aureā phialam, adhuc alii tibi restant exuēdi. HER. Quamobrem Luciane? LV. Quoniam nō cōstat

an phiala fuerit amissa. quod si etiā de illo oēs inter ip-
 sos cōsentiant, nō tamē oēs asserūt phialā esse aureā. Iā
 si maxime cōstet, aureā esse amissam, tuq; apud primum
 inuenias phialā aureā, neq; sic desines perscrutari alios,
 nā nō cōstat hāc illā esse, q̄ cōsecrata est deo. aut an non
 putas cōplures phialas esse aureas? HER. Equidē puto.
 LV. Opus erit iā perscrutando excutiendoq; singulos
 adire, & quicquid inuentū fuerit in medium deponere,
 deinde perpendere ac coniscere, quidnam ex omnibus
 deceat rē numini cōsecratam existimare. Etenim, quod
 rursus magnā dubitationē exhibet, illud est, quod sin-
 guli, qui sunt exuti, omnino aliquid habēt, hic scyphū,
 alter phialā, ille coronā. Rursus hic ex ære, alius ex au-
 ro, quidā ex argēto. An uero quod habet, id illud sacrū
 sit nōdū cōstat. Igitur plane est necessariū hæsitare, quē
 sacrilegū pronūcies. Nēpe ubi ne tū quidē liquido scire
 possis, qui numini sacrā phialā abstulerit, etiā si omnes
 per omnia sint simillimæ. Nam potest fieri, ut propriā
 quis habeat. At causam ignoratiæ unā hāc esse arbitror
 quod amissa phiala inscriptione careat, fingamus enim
 phialā periisse. Itaq; si aut dei nomē, aut illius qui dedi-
 cauit inscriptū esset, minus utiq; laboraremus. & inuen-
 ta inscriptione omittteremus alios aut exuere aut tur-
 bare. Porro certamina gymnica Hermotime spectasse
 te sæpe numero arbitror. HER. Recte arbitraris, nā
 & frequenter, & multis in locis. LV. An non igitur
 aliquoties & apud certaminū præfectos assedisti? HER.
 Per Iouē nō ita dudū in olympicis ad læuā Hellanodis
 carū manū. Euādrīde Eliensi inter suos ciues mihi spe-
 ctādi locū occupāte. Cōcupuerā enim quæ a præfectis
 ludorū fiūt, proprius intueri oīa. LV. Proinde nosti &
 illud, quo pacto foriūtur, quē cū quo oporteat luctari,
 aut

aut alio certaminis genere cōcedere. HER. Noui. LV. Tu igit̃ istuc cōmodi⁹ dixeris, utpote q̃ ppi⁹ inspexisti. HER. Olim cū Hercules p̃sideret folia Lauri. LV. Ne mihi uetusta cōmemores Hermotime, sed q̃ tuteipse p̃pius uideris. HER. Argētea pponit̃ hydria deo cōsecrata, in hāc paruæ sortes fabæ ferme magnitudine, cū inscriptionē cōlliciūtur. Porro inscribit̃ in duas qdē, litera A in utrāq̃. in duas uero B, itē in alias duas C. & deinde ordine ad eūdē modū, si plures sint athletæ, binæ semp̃ sortes, qbus eadē inscripta sit litera. Progressus tā unusq̃q̃ athletarū, postq̃ Ioui sacra fecerit dimissa in situlā manu. unā sortē educit, idē alii faciūt. Adestatq̃ singulis apparitor, manū eorū cōprimēs, q̃ impedit ne legāt, quā literā eduxerint. Deinde uero cū iam habeāt oēs, Alytar ches puto, aut certe e numero iudiciū aliqs, neq̃ enī satis cōmenini, obābulās inspectat sortes in circulo stantiū. Hinc eū, cui litera A sorte obuenit, cū illo palæstra, aut pācratio cōmittit, q̃ alterū a eduxit. Postea uero similiter eos, qbus B obligit, atq̃ ad eūdē modū reliquos quorū literæ inter se cōsentiūt. Sic quidē cōsueuit fieri, si certātes parī sint numero, puta octo, aut quatuor, aut duodecim. Sin impares fuerint, ut quinq̃, septē, nouē. litera qdā sola uni sorti inscripta, q̃ parē literā nō habeat, cum aliis inticiūt. Qui uero illā eduxerit, affidet ueluti in insidils collocat⁹, expectās donec illi decertēt, neq̃ enī literā habet, q̃ illū cū aduersario cōmittat. nō est aut̃ ea medio cris pugili felicitas, expectare ut ipse integer & recēs cū delassatis cōgrediatur. LV. Quiesce, hoc enim illud est, quo potissimū indigem⁹. Ergo cū sint nouem, singuliq̃ habeāt duas sortes, obābula iā, uolo enim pro spectatore te præsidentē cōstituere, & literas inspicere. Nec ut arbitror pri⁹ didiceris, qsnā ille sit, cui uacatio a pugna

usq; ad extremum obrigit, q̃ singulos in orbem adeas,
atq; inter se cōiungas. HER. Qui istud narras Luc-
ciane? LV, Non potest fieri ut illico inueniatur li-
tera, quæ arguat illum ultimo loco decertaturum, aut si
fortefortuna inuenias, haud tamen scies hunc esse. Nam
non fuerat prædictum, aut k, aut m, aut i esse literam
quæ postremum decerneret. Verum postq̃ in A incide-
ris, peruestigas eum, qui alterum a habeat, quo inuento,
iam illos inter se coniungis. Rursum b ubi adeptus fue-
ris, alterum b requiris, quod cum inuento in palæstrā
cōmittas. Atq; in reliquis omnibus, ad eundem modum
tantisper, dum ille reliquus sit, qui solam literā habet,
quæ careat aduersario. HER. Quid uero. si in illū
primo aut secundo loco incidas, quid facies? LV, Ne-
quaq̃, sed tu qui ludis es præfect⁹, quid factur⁹ sis, cupio
scire, Num protinus dices, hic est ille usq; ad ultimū fu-
turus spectator. an necesse erit, omnes in orbem adeun-
tem intueri, sicubi habeat sibi similem? Quoniam nisi
omnium sortes inspexeris, non scies, quis nā sit ille ulti-
mo loco depugnaturus. HER. Imo perquam facile
sciuerō, saltem inter nouem, si e primo loco aut secūdo
inuenero, scio hunc esse, qui decertabit ultimus. LV.
Quinam istuc Hermotime. HER. Hoc modo.
Duo illorum a habent, & b similiter duo. Cum autem
quatuor sint reliqui, isti quidem c, alii uero d sunt forti-
ti. Iamq; distributis quatuor in octo athletas literis, pa-
lam est solam restare sequentem literam e, quā qui edu-
xit, is est postremus. LV. Vtrum laudabo acūmē
ingenii, an permittes uti contradicam, quid mihi uidea-
tur? HER. Miror equidem Hercule quid nā istis
queas cum ratione contradicere. LV. Tu enim omni
mo ordine descriptis literis narras, nempe ut prima a sit,
altera

altera b, atq; hac serie donec in unam earū finiatur numerus pugilum, & fateor in Olympiis ita fieri. Porro quid futurū est, si acceptis nō obseruato ordine quinque literis ex omnibus, puta x. f. z. c. & t. & alias quidē quatuor in octo sortibus geminas scribamus. Zeta uero solitarium in nona, quod nobis indicet ultimo decertaturum, quid facies primum zeta inuento, qui diiudicabis esse ultimum, qui illud habet, nisi aditis omnibus: nullā inuenias consentientem literam. Non enim potes, quē admodum statim, ex ipsarum ordine indicium sumere.

HER. Rem difficilem responsu interrogas. L V. Ecce tibi iam & alio pacto idem cōsydera. Quid enim, si neque literas sortibus inscriberemus, sed signa quædā, ac formas, quales non paucas Aegyptii literarum uice pingunt, nimirum canino aut leonis capite homines. an hæc missa faciemus, quoniā prodigiosa sunt? Age porro, quæ unius tantum formæ sunt, ac simplicia inscribamus, quoniā id fieri potest, fingentes in binis sortibus binos homines. In duabus, duos equos. Item galli naceos duos, adhuc geminos canes. In nona uero leonis imago esto. Si itaque ab initio in eam sortem incidas, cui insculptum est insigne leonis, qui poteris pronunciare, hanc esse, quæ postremo cōcertaturum cōstituat? si non aggressus omnes circūspexeris, nūquis alius leonem habeat? HER. Non habeo, quod tibi respondeam Luciane. L V. Nec iniuria, neque enim res est, quam prima fronte procliue sit cognoscere. Itaque si uouerimus illum inuenire, qui sacrā phialam abstulit, aut postremū illum pugilem, aut eum, qui nos optime in ciuitatem illam Corinthum perducatur, necessario singulos accedemus, examinabimusque summo studio conuixi, omnes exuentes, atque omni ex parte contemplantes.

tes. Vix enim vel hac sedulitate didicerimus uerum. Et si quisquam cōsiliarius mihi fide dign⁹ de philosophia quæ sit præferenda futurus est, is tandē esto, qui omniū dictata norit, alii uero mand, mutillq, nec illis credam quousq, uel unius fuerint ignari. fortasse enim hæc fuerit illa præstantissima, Neq, uero si quis spectanda forma hominē adducat, dicens, illum formæ dignitate uniuersos superare. Huic ne fidem essemus habituri, nisi & illud nobis cōpertum esset, eum quicquid est hominum uidisse. Nam forsitan etiam formosus ille quidē, cæterum an omniū sit formosissimus, nemo queat scire, nisi lustratis omnibus. Nos autē non solum pulcro, sed eo, quod est pulcherrimum indigemus, quod nisi inueniamus, nihil nobis plus solito actū putabimus. Nāq, non erimus cōtenti si qualecūq, pulcrū assequamur, sed illud summū quærimus pulcrū, quod necesse est unū aliquid esse. HER. Vere ista dicis. L V. Quid igitur: potes ne mihi cuiusquam ædere nomen, qui omnes semitas in philosophia sit expertus. quicq, dicta Pythagoræ, Platonis, Aristotelis, Chrysippi, Epicuri, & aliorum cognita habeat: postremo unam ex omnibus delegerit: ueramq, probarit, experimento doctus, hanc solam esse, quæ ad felicitatē ducat: nam si talē inueniremus, desineremus nos fatigare. HER. Haud facile fuerit Luciane huiusmodi hominē reperire. L V. Quid igitur faciemus Hermotime: non arbitror desperandū accedendū esse. Quoniam uobis in præsentia nemo talis dux superit, ergo illud optimū fuerit simul & tutissimum ut unūquisq, tentet omnes sectas peruagari, quæq, a singulis dicta sunt diligenter intueri. HER. Ex his sane ita faciendū uidetur, sed uide ne hoc contrarium illi, quod paulo dixeras prius. Non esse facile ubi passis uelis sequi planam

quispiam mari tradiderit, denuo recurrere. Qui enī si
 eri potest, ut adcat omnes uias, qui quāadmodum tu ais
 hæsiturus est in prima, ex qua se nequeat emergere.
 LV. Ego tibi dicam. Thesel cōmentum imitabimur. si
 loq̃a Tragica illa Ariadne accepto, in omnē Labyrin-
 thum ingrediemur, ut illud manu tenētes, sine negotio
 possimus egredi. HER. Quls igitur nobis Ariadne
 erit, aut uude filum suppeditebitur? LV. Bono animo
 es, nam uideor mihi reperisse, cui adhærētes egredi pos-
 simus. HER. Quid tandem illud est? LV. Nihil ex
 me dicam, sed illud cuiusdam e numero sapientum. Sos-
 brius esto, ac memineris diffidere, quoniam quidē si nō
 facile credamus auditis, sed iudicium more faciamus, ut
 & aliis relinquatur dicendi locus, nullo fortasse negotio
 Labyrinthos egrediamur, HER. Recte narras, itaq̃ fa-
 ciamus. LV. Quē ex ipsis primū adibimus? an illud ni-
 hil intererit? Exorsi aut a quocūq̃, ut a Pythagora, si ita
 fors ferat, quanto tempore putamus omnia Pythagori-
 ca nos posse ediscere? deductis illis quinq̃ silentii annis,
 quibus adiunctis, triginta ut arbitror sufficiunt anni.
 Sin minus. Saltem opus est uiginti. HER. Sic sta-
 tuamus. LV. Porro Platoni tantūdem est tribuen-
 dum. Præterea Aristoteli nō minus. HER. Non sane.
 LV. Iam uero Chrysippo ediscendo quot opus sit an-
 nis, haud te rogabo, nā meminī abs te audisse, uix qua-
 draginta sufficere. HER. Ita res habet. LV. Deinde
 tantūdem Epicuro ac aliis. Quod uero non nihilum sta-
 tuo, hinc discere licebit, si perpenderis q̃ multi sint octo-
 ginta annos nati Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui
 se nondum nosse confiteantur omnia, quæ peculiaria
 sunt suæ professioni, ut ipsis ad suas disciplinas ni-
 hil quicquam desit. Si uero minus, certe Chrysippus,
 &

& Plato. Præterea Aristoteles istud dicerent, & qui illis ætate antecedit Socrates ipse, nulli ipsorum præstantia secundus, qui passim apud omnes clamitabat, nō modo nō omnia, sed prorsus nihil scire se, aut illud solū, quod nihil sciret. Proinde supputemus ab initio, Pythagoræ statuimus uiginti annos, deinde altera tātā Platoni. Inde ex ordine aliis. Quot igitur erunt anni, in unam redacti summam, si sectas in philosophia statuamus modo esse decem? HER. Supra bis centum Luciane. LV. Vis ne ergo quartam partē ut deducamus? quindecim anni ut sint satis? an totum dimidium? HER. Tu teipse uideris quid præstet. Ego illud animaduerto, uel sic admodum paucos, per omnes esse ituros, iam inde a natiuitate protinus factō initio. LV. Quid ergo faciendum est Hermotime, si tantum res habet difficultatis? an subuertenda sunt illa, paulo ante concessa, neminem e plurimis posse, id quod est optimū deligere, nisi expertum omnia. Quoniam qui citra experimentū deligit, uaticinio magis, quā iudicio ueritatem inquirat, nōne illud confessi sumus? HER. Maxime. LV. Omnis no igitur est necessarium, tam diu nos uiuere. si omnib⁹ exploratis, bene simus electuri, & facta electione operā sapientiæ daturi, & adepti sapiētiam fruīturi felicitate. Nam priusquā ita fecerimus, in tenebris (ut prouerbio dicunt) saltaremus, in quæ fortuna irruerimus, quodque primum uenerit in manus, ob ignorationem ueritatis suspicabimur esse illud, quod quærimus. Quod si temere bona fortuna in illud incidamus haud tamen constāter ac liquido poterimus scire, num id sit, quod quæritur. Nam complura sunt inter ipsa similia, quorum unum quodque se pronunciat esse uerissimum. HER. Luciane haud scio quo pacto quæ narras rationi mihi uidentur

dentur consentanea. Sed, nam tibi uerum fatebor, hæc explicando, & ad uiuum rescendo, cum nihil sit opus, non mediocriter me angis. Videor autem mihi fortasse & inauspicato hodie & malo omine domo exiisse, & egressus in te incidisse, qui me iam sperato proximum, in tantâ hæsitantiâ ablatû cōsecisti, declarans uiâ ad ueritatem inueniri non posse, utpote tot annorum numero indigentem. LV. Profecto iustiori de causa stomacheris patri tuo Menecrati, ac matri quocûq; sit nomine, non enim noui, aut multo prius naturæ nostræ, quæ tibi non totidem annos, quot largita est Tithono, longæuumq; fecerit, sed circûscripserit, ut ne, cû sis mortalis, supra centum annos, ut longissimum contingat uitæ spacium sis uicturus. Ego uero tecum disquirens, id reperi, quod superioris disputationis sit consequens. HER. Nequaquam, uerû es semper cōtumeliosus, & haud scio quid acciderit, ut philosophiam prosequaris odio, & eius studio deditos cōuiciis insectere. LV. Quidnam sit ueritas tu Hermotime, tuusq; præceptor nempe uiri sapientes cōmodius definiueritis. Ego uero illud unum scio, non esse magnopere suauem audientibus, sed multum improbari a mendacio. Hoc enim aspectus est blandius, ideoq; magis delectat. Illa autem uelut simplex & nullius sibi insynceritatis conscia, libere aduersus hominum uulgus differit, quibus ex rebus sibi offensionem & odium contrahit. Viden te quoq; mihi nunc irasci, qui his de rebus una tecum ueritatem reperi, ostendiq; esse ardua, quorum uterq; amore rapitur. Perinde ac si statuiam adamasses arbitrat⁹ esse hominē, & spes fuisset, te illa potiturû. Ego uero gnarus esse aut lapidem, aut ahenû, ob beneuolentiam indicassem tibi, impossibilia te amare. Tuq; hic me hostem & inimicû

esse putares, qui te non sim passus falli, cum insperanda sperares. HER. Num ergo illud dicis Luciane, non esse philosophandum, sed oportere nos ocio socordiaque deditos, in rerum imperitia uitam transigere? L V. Quando tandem istud ex me audisti? siquidem haud nego esse studendum sapientiae parandae. Sed quoniam est philosophandum, uariaeque sunt viae, quarum nulla non dicat se ad sapientiam uirtutemque perducere, ueraque inter illas est incognita, diligenter exaetateque habendum esse delectum. Non enim uisum est nobis posse fieri, ut multis propositis, id quod est potissimum eligatur, nisi quis accedens, omnia exploret, & pertentet. Porro experimentum nobis uisum est perquam longum. Tu uero quid sentis? Nam rursus te interrogabo, huncne sequeris, in quemcumque primum incidet? ac cum eo philosophiae studio incubes? isque te propicio mercurio oblatum habebit? HER. Eequid tibi posthac respondeam? qui negas quenquam ex se posse iudicare, nisi phoenicis aetatem uixerit, omnes in orbem collustrans atque pertentans. Neque illis, qui priores periculum fecere, fidem adhibere dignaris, nec multitudini laudanti, dicenti que testimonium. L V. Quos tu mihi multos praedicas? scientes & expertos omnium? Certe si quis est huiusmodi, mihi profecto uel unus sat erit, neque ultra egebimus multitudine. Quod si ignaros dicas, nihil sane multitudo eorum me adducet ad habendam fidem, quousque uel prorsus ignari; uel unius tantum periti disciplinae, de omnibus pronuncient. HER. Tu uero solus ueritatem deprahendisti, reliqui uero omnes, qui philosophantur, rudes sunt ac stolidi. L V. Falso istud praedicas, qui me aliis praepondere dicas, aut omnino collocare inter eruditos, nec meministi quae dixerim, cum non me ueritatem praeter aliis scire contendam, sed

sed perinde atq; omnes, quænam ipsa sit ignorare cō-
 fitear. HER. At Luciane oportere singulos accede-
 re, & expendere quæ dicant, præterea non licere aliter,
 quam hoc modo delectum melioris agere, fortasse non
 fuerit absurdum, Sed experimento tot annos esse tribu-
 endos, omnibus modis ridiculum, quasi uero e paucis
 nō liceat oīa perdiscere. At mihi illud in primis facile ui-
 detur, nec multa exercitatione indigum. Siquidem aiūt
 statuarium quendam Phidiam opinor, solum conspecto
 leonis ungue, ab eo ratione collegisse, qua totus leo esset
 magnitudine, iuxta unguis proportionē effictus. Quin
 etiam tute ipse si quis solam hominis manum tibi osten-
 dat, alia corporis parte occultata, ilico scies opinor ho-
 minem esse id, quod est occultatum, etiam si totum cor-
 pus non uideas. Proinde & capita rerum quas dicūt sin-
 guli, facile est perdiscere, uel exigua temporis particula.
 Cæterum morosa illa diligentia, quæ tam longa egeat
 examinatione, non adeo opus est, ad id ut queas, quod
 est optimum, eligere. sed ex illis licet iudicium facere.
 LV. Papæ Hermotime q̄ grauiasunt ista, quæ narras,
 cum ex partibus totum uis cognosci, quāquā ego cōtra-
 ria audire memini. Videlicet eum, qui totum norit, etiā
 partem cognoscere, Ediuerso, qui solam partem, nō illi-
 co totum. Ad hunc modū mihi & illud respōde, Phidias
 si quādo uidisset unguē leonis, an hūc nouisset leonis es-
 se, si nūq̄ totū uidisset leonē? aut tu uisa hoīs manu, q̄as
 dicere hāc hoīs esse, homine antea nec uiso nec cognito?
 Cur siles? uis ne ut ego pro te quod est necessariū respō-
 deam? nepe non posse? Quāobré periculū est ne Phidias
 infecta re abeat, temere ficto leone. HER. Nihil ad Bac-
 chū ut aiūt, aut qd his cū illis cōuenit. LV. Nā Phidias &
 tibi nulla alia cognoscēdarū partiū est causa, nisi notitia

totius, hominis inquā & leonis. At in philosophiā puta Stoicorum, quo pacto ex parte cognosces reliqua . aut qui declarabis esse honesta? Nam totum ignoras, cuius hæ sunt partes. Iam uero quod ais, esse facile, ut quis breui temporis curriculo totius philosophiæ capita summam audiat, cuiusmodi sunt, quæ principia rerum & fines statuunt, tū quid opinentur esse deos, quid animā. Præterea quosdam asserere, omnia mole corporis esse prædita, nonnullos quædam sine corpore constituere. Adhæc quosdam uoluptate, contra quosdam honesto bonum & felicitatē metiri, atq; his consimilia. Quibus in hunc modum auditis, facile & nullius operæ est pronuntiare. At scire quisnam ille sit, qui uerum prædicet, uide ne non diei portiuncula, sed pluribus diebus indigeat. Quid enim illis accidit, ut centurias ac Chiliades librorum de illis ipsis rebus singuli conscripserint? Equidem opinor ut fidē facerent, uera esse pauca illa, quæ tibi uidentur minime impedita, quæq; nullo negotio cognosci queant. Nunc uero uate, opinor, etiam hoc loco tibi opus erit ad eligendum meliora, si recuses immorari, ut ipse studiose omnia expendas, & unumquodq; totum diiudices. Compendiaria enim hæc fuerit uia neq; non simplex, & expedita, si accersito uate, auditisq; summam omnibus, singulorum causa sacrifices. Nam liberabit te deus mille negociis, si in ultimarū extis ostēdat, quæ tibi sint eligenda. Quod si non repudias, & aliud quiddam tibi expeditius suggeram, ne opus sit has profundere ultimas, litabisq; non accersito, in quem tantum mercedis sit impendendum, sacerdote. Verum collectis in urnam codicillis, quorum singulis philosophi nomen sit inscriptum, iube puerum aliquem impubem & ætate floridum urnā accedere, & educere codicillos,

qui

quicumque primum in manus incidant. Atque in reliquum
tempus iuxta illius, quemcumque tibi fors dederit, de-
creta philosophare. HER. Ista Luciane tum scur-
rilla sunt & improba, tum quæ grauitatem personæ
tuæ minime deceant. At dic mihi. Emisti in antehac ip-
se aliquando uinum? L V. Emi, idque sæpenumero.
HER. Num ergo adibas in orbem quotquot erant
in ciuitate caupones, degustans, comparans, & expen-
dens uina inter se? L V. Haudquaquam. HER.
Nam oportet te arbitror, ut primum in suaue idone-
umque incideris, amoliri. L V. Recte me hercule nar-
ras. HER. Et a modica illa degustatione poteras
de uniuerso uino cuiusmodi esset pronunciare? L V.
Poteram certe. HER. Si uero aggressus caupones
dixisses. Quoniam heminam nini comparare uolo, per-
mittite ut singulorum uasa epotem, quo per omnia dis-
gressus discam, cuius uinum sit præstantius, & unde mi-
hi emendum. Ista si diceres, censes ne futurum, ut illi te
rideant, quod si pergeres esse molestior, perfunderet for-
tasse etiam aqua. L V. Censeo sane, neque istuc mihi
accideret immerenti. HER. Iuxta eandem rationem
in philosophia quid attinet epotare dolium, cum e mo-
dica degustatione possimus cuiusmodi totum sit cogno-
scere? L V. Quam lubricus es Hermotime, elaberisque
e manibus, sed tamen irretitus. Nam cum putares effu-
gisse, incidisti in eandem nassam. HER. Qui istuc
ais? L V. Quoniã sumpta re per se manifesta no-
taque omnibus, nempe uino, quæ dissimilima sunt, & de
quibus, cum sint incerta, omnibus est digladiatio, illi cõ-
paras. Nam ego haud queam dicere, qua in re tibi uinum
& philosophia conueniant, nisi hoc solum nomine, quod
philosophi quoque uendunt disciplinas more cauponum,
& ple

& plerique confundunt miscentque, uti imposturis & fraudibus, adhuc iniqua mensura metientes. Cæterum quod dicis hunc in modum consideremus. Vinum quod est in dolio, haud negas totum sibiipsum esse simile, & me hercule non absurde, imo si quis degustet hausta minima eius particula, mox sciturum cuiusmodi totum sit doliolum. Consentaneum etiam illud est, nequego quicquam contra dico. Iam perpende etiam illud, quod sequitur. Philosophia, & eius professores, ut præceptor tuus, nunc eadem vobis assidue dicunt, & de eisdem, an alias alia? Varia esse amice palam est, aut certe frustra hactenus illi adhæreres, Vlyssis exemplo circūcursitans & oberrans, sed suffecisset tibi semel audisse. HER. - Vera narras. LV. Proinde qui poteras a primo gustu scire omnia: neque enim eadem dicebat, sed semper inculcabat noua nouis, non quemadmodum uinum semper idem erat. Itaque amice nisi totum ebibas doliolum, abs re uuidus circūuagatus sis. Videtur enim in fundo sub ipsam fecem philosophiæ bonum occultasse deus. Proinde totum uas ad finem usque exhauriendum est, aut nectaream illam portionem nunquam inuenias, quam mihi iam olim sitire uideris. Tu uero hanc huiusmodi esse putas, ut si degustes modo, atque limine salutes, mox sapiens sis euasurus. quæ admodum alunt Delphicam uatem, simul atque sacrum flumen hauserit, repente numine afflari, & aduentantibus reddere oracula. Verum mihi secus uidetur, siquidem tu quoque iam plus dimidio uase exhausto, incipere te adhuc dicebas. Illud igitur uide, sit ne potius huic rei philosophia similior. Doliolum quidem tibi maneat, præterea etiam caupo. Insit autem non uinum, sed omnium frumentorum leguminumque miscellanea, superne triticum, postea fabæ, deinde hordeum, sub illo lentes, mox cicer, atque id genus diuersa.

sa. Iā si semina mercari uelis, ac ille, cui⁹ est, abreptū triticū tibi in manū tradat ut īspicias, poterisne illo īspecto pronunciare, an etiam cicer purum sit, lētesq; coctu faciles, & solidæ fabæ? H ER. Haudquaquā. L V. Ergo neq; philosophiā ab uno aliquo, quod primū quis pronunciarit, uniuersam addiscet cuiusmodi sit, neq; enim est unum aliquid, quemadmodū uinum, cui tu illam as- similas, similitudinē in degustando esse iudicās. Hoc ue- ro aliud quiddam esse probatum est, nec ociosa ac leui- disquisitione indigum. Quandoquidē si uinum malū emas, duum obulorū est periculum. Contra in multitu- dinis colluue una interire, quemadmodū tu quoq; ab- initio dixisti, non mediocris est infelicitatis. Præterea qui totū cupit epotare doliū, ut heminā emat, damnum cauponi dabit, sic absurde degustans. At philosophia ni- hil huiusmodi patietur. Imo si uel maxime bibas, nihil- lo diminuitur doliū, neq; damno afficietur uenditor. Influit enim res exhausta, quemadmodū dicitur prouer- bio, secus q̄ in Danaidū dolio. Illud enim non continet, quod ingeritur, sed statim perfluit, ediuerso hinc siquid detrahas. maius est id, quod sit reliquū. Atqui uolo tibi aliā similitudinē philosophiæ & degustationis referre. neq; ne putes illi cōuiciū facere, si dicā, letali pharmaco puta aut aconito aut cicuta aut alteri cuipiā id gen⁹ esse similit. Hæc quanquā moriifera sunt, nō tamē enecarēt, si quis minimū quiddā relectū degustet summo ungui, sed nisi quantū oportet, & quo modo, præterea cū quib; cōuenit accipias, nō utiq; moriaris. Tu uero uolebas ad uniuersi cognitionē parādā minimā sufficere particu- lā. H ER. Sint ista ut uis Luciane, oportet ne igitur cētū uixisse ānos, totq; sustinuisse negocia, an alioq nō dabit philosophari? L V. Nequaquam Hermotime: neq; mirū siq; dem

dēm uere narraſſi ab initio uitam breuem , cōtra artem eſſe longam . Nunc uero haud ſcio quid nam tibi accide- rit , ut ſtomachere ſi non hoc ipſo die ante ſolis occaſum Chryſippus , aut Plato , aut Pythagoras euaseris . HER . Vndiquaq; me oppugnās , & circūcurſitas , cogiſq; in an- guſtum , nulla a me laceſſitus iniuria , impellente nimirū inuidia , q; ego in diſciplinis præuerterim . Tu autē cum grandis ſis natu , oſcitanter teipſum curaueris . LV . Scin igitur quid ages ? Mihi tanquam Corybantū mo- re infania concitato , ne aduertās animum , ſed ſine ineptie . Tu uero quantum potes in priorem uiam regrede- re , & iuxta ſuperiora iam inde ab initio hīs de rebus de- creta iter perficito . HER . . At non ſinis tua uiolen- tia quicquam eligere , niſi perrentatis omnibus . LV , Atqui certo ſcias , nūquam me aliud eſſe dicturum . Cæ- terum quod uiolentum uocas , uidere mihi iuxta poetā accuſare innocuum , quouſq; nulla tibi alia ſuffragetur ratio , quæ me ab hac uiolentia auellat & retrahat . Ecce enim tibi multo uehementiora diceret ratio ipſa , quam præteriens , me temere accuſas . HER . Quænam iſta ſunt ? nam miror ſi quid illa reliquit indiſtum . LV . Negat eſſe ſatis ad electionem optimi , inſpicere , & per- uagari uniuerſa , ſed maximo adhuc opus eſſe . HER . Quonam ? LV . Iudicandi & expendendi facultate & mente acuta , cogitationeq; diligēti , & incorrupta , qua- lem decet eſſe , quæ tantis de rebus ſit latura ſentētiam , alioqui incaſſum fuerint perluftrata omnia . Ait ergo nec huic rei exiguum tempus eſſe tribuendum , dū pro- poſitis in medium omnibus delectum ages , dum cūcta- beris , crebroq; inſpicias , neq; habitū , neq; ætatē dicentis neq; exiſtimationem quæ de illis ob philoſophiā habe- tur reueritus . ſed idem facies , quod Areopagitæ , qui no-
ctu

ctu & in tenebris iudicant, ut non dicentes, sed quæ dicuntur consyderent. Ac deinde tibi licebit acto delecto constanter philosophari. HER. Post exactū uitæ cursum putas. Ex his enim palam est, ne unius quidē mortalium ætatē sufficere, ut omnes adeat, ut singulos perspicat, ut perspectos diludicet, & iudicio adhibito delectum agat, & facta electione philosophetur. Nam hoc demū pacto ais ueritatē inueniri, neq̃ ullo alio modo. L V. Omitto dicere, neq̃ illud sat esse Hermotime. sed uidemur nobis ipsis imposuisse, nā putātes nos aliquid firmi certiq̃ inuenisse, nihil adhuc inuenimus. Quēadmodum piscatores sæpenumero demissa retia, cum pōdus aliquod senserint, extrahunt, magnā uim piscium sperantes se irretiisse. deinde ubi summo conatu eduxerint, aut saxum aliquod reperiunt, aut uasculum arena faburratum. Consydera nū nos quoq̃ attraxerimus id genus aliquid. HER. Haud intelligo, quid hæc retia sibi uelint, plane enim illis me implicas. L V. Proinde da operam ut te explices, nā propicio deo tuo nosti natatere, ut si quis alius maxime. Nam ego, tametsi omnes peruestigando adeamus, idq̃ tandem perficere liceat, nondum illud certum esse censeo, nūquis ex illis omnibus habeat id quod quærimus, an ex æquo ignorent. HER. Quid ais? neq̃ quenquā omnium ex illis habere? L V. Haud constat, an tibi non uidetur posse fieri, ut omnes falsum prædicent, ueritas autem ipsa aliud quiddam sit, q̃ hætenus apud ullum omnium fuerit cōpertum? HER. Qui illud fieri potest? L V. Sit enim nobis uerus numerus uiginti, ut uiginti fabis manu clausa acceptis, quispiam interroget decem aliquos, quot habeat fabas in manu, illi autem diuinantes alius septem, alius triginta dicant, alius decem, aut septem de

cim, breuiter alius alium numerum. Quin nōnunq̃ eī
am contingit ut fortunæ beneficio quidam uerum diui
net. An non ita putas? HER. Puto certe. LV. Atqui
neq̃ illud potest nō fieri, ut singuli alius alios numeros
falsos dicant, & neminem inter illos dicere, hominem ui
ginti fabas manu cōtinere. Tibi ne secus uidetur? HER.
Fieri potest. LV. Iuxta hanc igitur rationem oēs philo
sophi indagant, peruestigātq̃ cuiusmodi res sit felicitas,
astruūtq̃ alius aliud esse, hic uoluptatē, alter honestum,
alius alia de re prædicat. Proinde haud est dissimile ue
ri aliquid illorū esse felicitatē. Rursum neq̃ rationi re
pugnat, ab his omnibus aliud quiddā esse. Et uidemur
cōtra q̃ oportuit, nondū inuēto principio ad finē prope
rare. Debat autē opinor prius declarari, cognitā esse
ueritatē ipsam, & omnino aliquē e numero philosophā
rium eam nosse. Deinde reliquū erat, cui nā esset adhibē
da fides. HER. Istud ergo Luciane ais, nos neq̃ si per
omnē philosophiā p̃grediamur, posse id quod uerū est,
inuenire? LV. Ne me interroga uir præclare, sed iā de
nuo rationē ipsam. Et forsitan respondebit nondū pos
se, quoadusq̃ nō cōstet, an unū sit ex illoꝝ numero, quæ
ipsi prædicant. HER. Nunq̃ ergo quēadmodū tua pro
bat oratio, inueniemus. neq̃ philosophiæ operam dabi
mus, sed oportebit nos uitam rudem expertemq̃ doctri
næ degere, a philosophia facta defectione. LV. Illud
quidē sequitur, ex quo fateris, nō posse fieri uti quis phi
losophetur. rēq̃ esse difficiliorē, q̃ ut hominū queat pa
rari industria. Arbitraris enim operæ præclū, ut qui phi
losophiæ est uacaturus, ante omnia genus philosophiæ
deligat, quod sit præstantissimū, isq̃ delectus tū demum
est tibi uisus exacta ratione fieri, si per omnē philosophi
am peruagati, eā quæ sit uerissima deligamus. Postea ra
tionē

tionē annorū supputans, quot singulis sectis perdiscendis sufficerent, supra modū excessisti, prorogans rē in alia usq; sæcula, ut ultra singulorū angustiori spacio sit circūscripta, q̄ ut par sit ueritati inquirendæ. Postremo illud ipsum quoq; dubiū esse declarasti, cū diceres incertum esse, sit ne uerum olim a philosophis inuentum, an nōdum etiam. Tu uero Hermotime si iuratus dicas, quo pacto poteris affirmare repertū esse. Equidē iureiurādo haud asseuerem. Quanquā & alia cōplura de industria prætermisi, q̄ & ipsa egent examinatione neutiq; parua. HER. Quænā? LV. Nō audis esse Stoicos, siue Epicureos, siue Platonicos, qui dicant quosdam esse, quibus omniū rerum ratio sit cognita, quibusdam nequaquā, & si aliis in rebus sint ualde digni, quib⁹ habeatur fides? HER. Vera prædicas. LV. Videtur ne ergo tibi operosum magniq; negociū, diiudicare & discernere doctos scientesq; ab ignaris, qui tamen tanq̄ periti se uēdunt. HER. Videtur certe. LV. Proinde opus erit si eum, qui inter Stoicos primas tenet, sis cogniturus, si non omnes, saltem q̄ plurimos eorū accedere, & experiri, & qui præstet cæteris, eum tibi præceptorē constituere, facto prius exercitio, & iudicandi facultate de huiusmodi rebus parata, ne imprudens præferas deteriolem. Iam huic rei perpende quanto opus sit tēpore. Id quod ego dedita opera, uerius ne stomacharere, præterui. Quāquam quod maximum & in primis necessariū in reb⁹ huiusmodi, incertis inquā atq; ambiguis, unū illud est arbitror, sola q̄ hæc tibi fida & cōstans spes est ad ueritatem, inuentionemq; ipsius, neq; ulla alia, quæcunq; etiā fuerit, q̄ posse iudicare, & falsa ab iis, quæ uera sunt seiungere, eaq; tibi suppetat facultas, qua more illorum, qui argentum explorant, queas probata & simplicia

ab adulterinis, & his quæ mali sunt cõmatīs secernere. Quod si quando huiusmodi artem paraueris, porro ingredere ad expendenda eorū dicta. Sin minus, certo scias nihil obstare, quin ab omnibus trahare naribus, aut quemadmodū oues ostensum ramū sequare. imo aquæ super mensam effusæ assimilis eris, in quācunq; partem te quis traxerit summo digito duct⁹ ageris, aut me hercules arundini in ripa propter aquas enatæ, quæ ad omnē uentū flectitur, quāquā minimo flatu inspirans aura eam impulerit. Quocirca siquē nanciscaris præceptorem, qui artē demonstrandi iudicandiq; de quibus est controuersia affecutus, te doceat, desinas scilicet uersari in negociis. Nam protinus id quod est optimū tibi apparebit. & hac demonstratiua arte elicitā ueritas, etiā uanitatē arguet. tuq; cōstanter habito delectu, & rebus iudicatis, sapientiæ studiū amplexabere, partaq; tandē desideratissima beatitate, cum illa uicturus es.

Cuncta uniuersim possidens quæ sunt bona.

HER. Euge Luciane. Nam multo hæc præstantiora narras, & quæ non minimum habeant spei. Inuestigandusq; ut apparet, homo quispiā huiusmodi, qui dispiciendi ac diiudicandi, quodq; potissimū est demonstrandi nobis peritiā suppeditet. Adeo ut quæ restāt facilia iam sint, & expedita, neq; exercitatione longa indigeāt, imo iam tibi gratias ago, qui hanc cōpendiosam nobis optimāq; inueneris uiam. L V. At qui nondū mihi iure gratiam egeris. neq; enim quidquā inuentum tibi ostendi, quo te proprius in spem adducerem. Hoc autē tale est, ut multo q̄ prius longius absimus. Iuxta prouerbiū: Cum multū laborauerimus, nihil tamen promouimus.

HER. Qui istuc ais? Nam acerbū quiddam, & maiore in modū insperatū uideris esse dicturus. L V. Quando quidē

quidem amice tametsi inueniamus, qui demonstratiōe aliquā polliceatur, seq̃ esse docturū alios, non protinus opinor illi habebimus fidem, sed alterū inuestigabim⁹, qui iudicare possit, an uerum homo prædicet. Et si hūc fuerimus adepti, adhuc incertū est nobis, utrū hic cognitōr & iudex possit internoscere eum, qui recte sit iudicaturus, an secus. Atq̃ ad hunc ipsū opinor rui sum alio opus est cognitōre. Nos enim unde discernere sciamus eum, qui optime queat iudicem agere? Vides quorsum istud uergat, remq̃ in infinitum progredi, cū nusq̃ cōsistere ac cōtineri queat. Quoniā & demonstratiōes ipsas, quotquot proferri possunt, controuersas uidebis, neq̃ firmamenti habere quicquā. Nam plurimæ, per alia incerta & dubitata scientiæ nobis fidem facere moliūtur. Aliæ uero cū rebus manifestissimis ea, quæ sunt obscurissima quæq̃ nullam cū illis habeant cōmunionem, cōnectant, eorū demonstratiōes esse aiunt. Perinde atq̃ si quis existimet, se demonstraturū deos esse, quoniā ipsorum aræ conspiciantur. Quamobrē Hermotime. Haud scio quo pacto quemadmodū ii, qui in circo decurrūt, ad idem reuersi sumus principiū, & in eadem hæremus perplexitate. H E R. Quā acerba in me designasti Luciane, qui mihi Thesaurum carbones esse ostendisti, & quantum uideo peribunt mihi tot anni, & haudquaquā modicus labor. L V. At multo minus cruciaberis Hermotime, si cogites non solum te frustrari speratis bonis, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra digladiari inter se philosophos, aut quis tandem queat per hæc omnia transire quæ dixi? quod & ipse fateris fieri non posse. Nunc autē similiter mihi facere uideris, ac si quis lamentetur fortunāq̃ accuset, quod in cœlū non queat ascendere, aut quod subiens profundū maris a Sicilia in Cyprum

Cyprū nō emicet, aut quod non subuectus alīs eodē die e græcia ad Indos iter perficiat. Causa aut̃ meroris, quoniam ut opinor sperauerat, aut nōnunq̃ huiuscemodi insomniū uidit, aut ipse sibi finxit, nō expendens prius an moderata, quæq̃ ab hominū natura nō essent aliena postularet. Quin etiam te quoq̃ amice multa & præclara somniantem, ratio excitatū expergisci coegit. proinde aduersus illā indignaris, adhuc uix oculos attollens, somno nō facile abactō ob uoluptatē eorum quæ uidisti. Idem uero usuuenit iis, qui inanē sibi felicitatē fingunt, si interim dum opibus abundant, thesauros effodiunt, regno potiuntur, aliisq̃ in rebus sunt felices, cuiusmodi multa numē illud uotum, cū sit largiter munificum, nullo negotio designat, neq̃ ulla in re cōtradicat, etiā si quis alatus optet fieri, si Colossæa magnitudine, si solidos auri mōtes inuenire. Si inquā dum hæc isti aīo uolūtāt, puer propius accedēs, aliqd rerū necessariarū interroget, putā unde emēdi panes? aut quid respondēdum, qui locationis preciū postulat iamdudū expectanti, sic stomachantur ueluti a percunctante & importunius interpellante omnibus his bonis sint orbatī, & parū abest, quin puero nasum mordicus abripiant. At amice ne tu eodem modo erga me afficiare, si thesauros effodientē te, aliq̃ sublatum, necnon mirificis quibusdam cogitationibus inhærentem, & spes inanis sperantē, ob meam erga te beneuolentiā, non neglexi per omnem uitam in somnio, suauī illo quidem fortasse, sed tamen somnio uersantē, cupioq̃ expergefactū aliquid agere rerū ad uitæ usum pertinentiū. quod te traducat in reliquū uitæ, cōmunia hæc & uulgaria meditantē. Quoniā quod modo agitabas, & meditabare, nihil ab Hippocentauris, Chymeris, & Gorgonibus differt, & quicquid aliud in
somnia

somnia, poetæ ac pictores cū sint liberi, effingunt, quæ neq̃ unq̃ sunt facta, ac ne possunt quidē fieri. Et tamen bona pars hominū illis credit, cumq̃ huiusmodi uel uident, uel audiunt, uoluptate afficiuntur. eo q̃ peregrina sint & prodigiosa. Quin tu quoq̃ audito fabularū quodā artifice. Esse mulierem quandā admiranda & inuistata pulchritudine præditā, quæ Gratias ipsas, & Vraniā uinceret, non prius expendēs, num uera narret, & nūc ubi gentiū ipsa degat mulier, statim inflāmatu es amore, quēadmodū ferūt Medeā ex insomnio correptā esse Iasonis amore. At quod maxime tū te, tū alios, quotquot hanc amant imaginē, ad amandum impulit, illud erat, quēadmodū mihi ratiocinanti apparet, q̃ is qui de muliere uerba facit, postq̃ primo putatur uera loqui, q̃ sunt consentanea inducit. Huc enim solum deflexistis oculos, eoq̃ naribus uos traxit, quando quidē semel illi primam ausam dedistis, abduxitq̃ recta, uti dixit, uia ad illam cuius amore estis inflammati. Facilia enim quæ postea acciderunt. Neq̃ e uobis quisq̃ ad introitum semitæ reuersus. percūctatus est, nū uera sit, præterea utrūne qua nō oportuit, imprudēs sit ingressus, sed p̃cedentiū secutus est uestigia, quēadmodū oues suū pastore. Cū operæ precii fuerit in ipso ingressu, iāq̃ inde statim ab exordio an ingrediendū fuerit cōsiderare. Cæterū qđ dico, plani⁹ intelliges, si huiusmodi qđdā simile illi adductū intueare. Nā si qs ex eo poetarū numero, q̃ q̃d uis audēt, dicat fuisse quodā tricipitē & senis manib⁹ hoīem, si illud primū ociose & inexploratū admittas, nō cogitās num fieri possit. sed p̃tin⁹ credēs. Mox cōsentanee inferet etiā reliqua, habuisse quoq̃ sex oculos, & aures totidē. Tū tres uoces simul ædidisse, ternoq̃ esitasse ore. Præterea digitos habuisse in ābab⁹ manib⁹ triginta, quēadmodū

nos singuli decem. Quod si pugnandū fuisset, e ternis manibus singulæ aut scutū gestabant, aut pluteum, aut hastam. Reliquarū uero trium hæc securim impegit, altera lanceam emittebat, tertia gladio utebatur. Quis postea hæc narranti illi non credat? Sunt enim principii cōsequentia, in quo oportebat statim considerare, an fuerint admittēda, & an concedendū hæc ita habere. Quod si simul illa dederis, influunt etiā reliqua, neq̃ unquā si stentur. Nec procliue est deinceps illis fidem abrogare, quandoquidē cōsequētia sunt similiaq̃ admissio principio. Quod idē uobis quoq̃ accidit. Nam amore & alacritate incitati, non examinatis pensitatisc̃ in ingressu quomodo se habeant principiiis, a cōsequētiū rerum cū primis cōiunctione tracti porro pergitis. Perinde ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuq̃ illi credas nō supputās apud temetipsū. Adiciet profecto quater quinque plane quatuordecim cōstituere, & quousq̃ illi uisum fuerit. Cuiusmodi sunt, & quæ nobis admiranda illa Geometria facit. Etenim illa in exordio, extranea quædā & monstrosa postulata petens, sibiq̃ cōcedi postulās, quæ nullo pacto cōsistere queunt. puncta quædā indiuidua, & lineas latitudine carētes, aliq̃ id genus, super uitioso putric̃ fundamēto ædificat, seq̃ meras demōstrationes existimat proferre, a falso interim progressa principio. Ergo ad eundem modū, uos quoq̃ singularū sectarum cōcessis principiiis, quæ ad hæc sequuntur creditis. Et argumentū ueritatis eorū ex falsa cōsecutione colligitis. Deinde nōnulli ex ordine uestro spebus immoriuntur, priusq̃ uerū uideant, eosq̃ a quibus sunt falsi agnoscāt. Alii quāq̃ sibi sentiant esse impositum, sero tandem cū iam facti sint senes, non audent reuerti. ueriti ut sit necesse homines natu tam grandes cōfiteri, se cū in puerilib⁹ ludicrisq̃

ludicrisq; uersarētur rebus, nō animaduertisse. Itaq; pu-
 dore illis immorātur, laudeq; præsētia efferūt, & quot
 quot possunt ad eadē capessenda cohortātur. ne uideli-
 cet ipsi soli sint decepti. sed illud sibi habeant solatio,
 quod magna hominū turba cū eisdē malis cōflictetur,
 in quibus uersantur ipsi. Præterea uero illud etiā uidēt,
 si uerū fateantur, fore ut nō amplius quemadmodū in
 præsētia sit, præ cæteris sint admirationi, neq; eūdem
 cōsecuturos honorē. proinde nō sane spōte dixerint, nō
 ignari a quibus delapsi bonis, pares aliis existimarētur.
 Paucos uero admodū reperiās, qui ob fortitudinem au-
 deant fateri se deceptos esse, aliosq; auertant, qui eadem
 mollitūtur assequi. Itaq; si in quēpiā huiusmodi incidās,
 ueritatis illū amatorē uocato. frugiq; simul & iustū, &
 si placet philosophū. Illi enim soli nō inuidebo hui⁹ no-
 minis appellationē. Alii uero aut plane uerū ignorāt pu-
 tantes se scire, aut si sciant, ob ignauīā & pudorē quodq;
 præferri uelint, occulūt. Quāq; per Mineruā quæcūq;
 dixi, missa faciamus, hoc ipso loco deponētes, illorūq; sit
 obliuio, quēadmodū rerū ante Euclidis imperiū gesta-
 rū. Datoq; hāc Stoicorū disciplinā rectā esse, nullāq; præ-
 terea aliam, uideamus utrū aliquis ad eā pateat aditus,
 possitq; parari, an frustra se labore fatigēt quotquot illā
 affectāt. Nam promissa quædā audio magnifica admirā-
 daq; cū felicitate perfruētur, qui summū culmē cōscen-
 derint. Solos enim hos cūcta semel habituros esse, quæ
 uere sunt bona. Cætera uero rute melius noris, an in hu-
 iusmodi Stoicū, imo etiā summū Stoicū incideris, qui
 neq; tristitia angit, neq; uoluptate cōuellit, neq; irasci q̄at,
 uictor inuidiæ, diuitiarū cōtemptor, & simul omnibus
 numeris beatus, cuiusmodi cōuenit illum esse, qui sit re-
 gula norma q; uitæ, cū uirtute degendæ. Nā qui deficit

uel in minimo imperfectus est, & si in oībus lōgo inter-
uallo uincat. Quod si illud desit, nōdū felicitate est poti-
us. H. E. R. Huiusmodi equidē uidi neminē. L. V. Recte
facis Hermotime, qui de industria nō mētāris. Quorū
sum igitur spectās philosopharis; cū uideas neq; praece-
ptorē tuū, neq; itē illius, neq; etiā si in decē secula tēporē
memoriā replices, aliquē ipsorū perfecte sapientē, & ob
id felicitatis factū esse cōpotem. Nā illud haudquaq; re-
cte dixeris, sufficere si p̄xime ad felicitatē accedas, quo-
niā id nihil affert utilitatis. Aequaliter cū sim⁹ extra uī-
am. Et sub dīo similiter degit, qui iuxta ostiū foris ad-
stat, & qui illinc lōgius est semotus. Hoc uero inter eos
fuerit discriminis, q̄ hic grauius cruciatur, cū uideat e
proximo quātis bonis sit orbatus. Præterea ut propius
accedas ad felicitatē. Permittam enim tibi istud, tot sus-
cipis labores, tibi ipse molest⁹ & uim faciēs. Præteritq;
tibi tantū uitæ spaciū in tristitia & labore neq; nō uī-
giliis terrā obtuenti. Ac rursus alios ut minimū uiginti
annos laborabis quēadmodū dicebas, ut octogenarius.
Nū uero quis tibi sponndit te tā dīu fore superstitem?
nihilō tamē secius sis inter eos, qui nōdū felicitatē sunt
cōsecuti, nisi tu solus speres assequi id, & persequendo
obtenturū, quod prius te multiq; boniq; & nō paulo ue-
lociores secuti nō cepere! Verum tamē cape si uidetur,
& simul totū correptū posside. Primū nō uideo quodnā
sit illud bonū, ut tantis laboribus æquandū esse uideas-
tur. Deinde quā dīu iam illo frueris in reliqua ætate, cū
modo sis senex, & ad uoluptate perfruēdū intēpestiu⁹?
alterūq; pedē, ut prouerbio dicunt, habeas in sepulcro.
Nisi uir egregie in aliā uitā te exerceas, ut cū illuc uene-
ris cōmodius agas, doctus quibus moribus sit utuēdū.
Quod perinde est ac si quis rātis per apparet instruatq;
ut

ut lautius cænet, cōsulium. donec inscius imprudēsque fa-
me exstinguatur. Quin neque illius tibi opinor uenit in
mentē, uirtutem in actione esse, nimirū in iuste prudē-
ter, fortiterque agendo. Vos autē, cum uos dico primari-
os philosophos dico, omittentes hæc quærere ac facere,
dictiūculas miseras, ac syllogismos, disceptationesque in-
explicabiles meditamini, & his nugamentis magnā uitæ
parrem impenditis, quique in illis uicerit, pulcherrimum
certamen uobis uicisse iudicatur, ob quæ opinor etiam
præceptorem hunc suspicitis & ueneramini hominem
ætate cōfectum, quoniā eos, qui cum illo colloquuntur,
in hæsitantiam perplexitatēque inducit. nouitque quomo-
do sit percontandū, quomodo cōueniat sophistā agere
ac improbū esse. & in absurda quædā conilcere, & reue-
ra dimisso fructu, ille autē cōsistit in actione, circa cor-
ticem laboratis, folia alter in alterū in disputationibus
effundētes. An enim alia sūt Hermotime quæ facitis ab ex-
orta aurora usque ad uesperam. HER. Haudquaquam, sed il-
la ipsa. L V. An ne igitur quis recte dixerit, umbrā uos
amisso corpore uenari, aut serpentis exuiū, ipsum ser-
pentē elabi sustinentes? Imo uero perinde facere, quē ad-
modū si quis in mortariū infusam aquā ferreo pistillo
tundat, arbitratus se aliquod operæ precii facere, igna-
rus etiā si humeros, ut alit, feriendo perdat, aquā æqua-
liter aquā manere. Ac permitte mihi hoc loco ut te inter-
rogē. An excepta philosophia aliis etiā in reb⁹ cuplas pce-
ptoris tui esse similis. Adeo enim est iracūdus, adeo sor-
didus, adeo cōtēciosus, adeo Hercule uoluptati deditus,
etiā si nō ita multis uideatur. HER. Quib⁹ tādē huius
modi uidet? L V. Vis Hermotime tibi uti cōmemorē,
quæ nup audiui puecta admodū ætate senē quēdā narrare
cui ingēs adolēscētiū turba ob philosophiā adhiære-
bant.

bant! Nā cum a quodā discipulo mercedē exigeret, stoma-
 machabatur, nimium distulisse, iāq; legitimū debiti diem
 excessisse, cū debuisset ante sedecim dies renumerasse ar-
 gentū ipsis calēdis. Sic enim cōuenisse inter eos, atq; ob
 hęc indignabatur. Aderat autēculus adolescētuli homo
 rusticanus, & rudis si uobiscū cōferatur. Desine, inquit,
 o p̄clare maxima iniuria affectū dicere, si uerbula q̄dā
 abs te mercati nōdū allud soluimus, quāquā nobis quæ
 uēdidisti, adhuc ipse retines, nec quicq; decessit tuæ disci-
 plinæ. Aliis uero in rebus, quarū cupiditate adductus,
 adolescentē apud te collocaui, hic nihil per te facius est
 melior. Echecratis uicini mei filiā uirginē abreptā uitia-
 uit, deq; ui illata accusat? uix effugisset iudiciū, nisi tale
 to ab Echecrate hoīe tenui iniuriam redemissem. Porro
 matri non ita pridē colaphos impegit, qd adimeret illi
 cadū, quē in sinu occultatū efferebat, opinor ut esset, un-
 de symbolū daret. Nā in his, quæ pertinet ad iracundiā
 ad cupiditatē, & audaciā, mēdaciūq; superiore anno nō
 paulo melius q̄ nūc, fuit affectus. Profecto malim eū in
 his deponēdis abs te adiutū esse, quā illa scire, q̄ quoti-
 die apud nos nihil huiusmodi rerū indigētes, super cœ-
 nā deblaterat. Quēadmodū Crocodilus rapuerit pue-
 rulū, promiseritq; redditurū, si responderet pater haud
 scio quid, Vel quēadmodū necessario fiat, si dies sit, no-
 ctem nō esse. Interdū autem & cornua egregius iste no-
 bis producit, rationē haud scio quibus modis cōnectēs.
 Nos uero ob hęc ridemus, potissimū quando oppletis
 nostris aurib⁹, apud semetipsū meditatur habitus quos-
 dā & affectiones, præterea cōpræhensiones, & phantasi-
 as, multaq; huiusmodi nomina recēset. Audimusq; ipsū
 dicere, Deū nō esse in cœlo, sed per omnia, ut arbores sa-
 xa animantia esse diffusum usq; ad abiectissima quæq;.

Cūq;

Cūq; ipsum mater rogaret, cur his deliramentis occupa-
 retur, derisa ea, At si inquit, hæc deliramenta penit⁹ edi-
 dicero, nihil uetabit quin solus sim diues, solus regnum
 obtineā. Alios uero scelera ac mancipla esse ducā, si me-
 cum cōferantur. Hæc cū uir ille dixisset, attēde q̄so Her-
 motime, cuiusmodi responsum philosophus dederit, q̄
 plenū senilis prudētiæ. At inquit nisi ad me cōmeasset,
 putasne illū lōge deteriora patrasse, aut per Iouē etiam
 forsitan carnifici fuisse traditū. Nam nūc quidē illi frōe
 nū iniecit philosophia, & ab hac uita pudor reuocauit,
 eoq; moderatior est uobis ac tolerabilior. Affert enim
 illi pudorē quendā, si uideatur & habitu & nomine indi-
 gnus, quē iam affectantē castigāt ipsum. Itaq; iure opti-
 mo sum acceptur⁹ mercedē etiā si nō eo nomine, q̄ quē
 admodū declarauī, reddidī meliorē, saltē ob ea, quæ nō
 fecit, pudore philosophiæ cohibitus, quoniā nutrices si-
 milia de pueris dicūt, eundē esse illis ad ludū literarium
 Nam & si nondū idonei sint discēdis bonis, saltē tantis
 per dū ibi manēt, nihil omnino designauerint mali. Pro-
 inde ego quidē mihi aliis in reb⁹ oībus meo officio per-
 fecte functus esse uideor. Et quēcūq; uoles, qui nostratiū
 rerū sit peritus, huc in crastinū ueniens adducito, uide-
 bis q̄ scienter interroget, & quanta dexteritate responde-
 at, q̄q; multa didicerit. Præterea quot iā plegerit libros
 de enūriationibus, de syllogismis de cōpræhēssionibus,
 de moribus, & nō pauca id gen⁹ alia. Q d si matrē pulsa-
 uit, aut rapuit uirgines, quid hæc ad mc! Nō enim me il-
 li pædagogū præfecistis. Talia homo grandis natu sup
 philosophia est locutus. Tu uero Hermotime num ipse
 quoq; diceret sat esse, ut ob id philosophemur, ne dete-
 riora agamus: an ob alias spes ab initio cepimus sapien-
 tiæ studiū amplecti! nōne ut imperitos honestate & mo-
 deratione

deratione antecremus! Cur nō illud etiā mihi respōdes?
 HER. Et quid aliud: nisi parū abesse, quin illachrymē.
 adeo me tua oratio cū sit uera cōmouit, doleoq; infelix,
 qui tantā tēporis iacturā fecerim, mercede insuper haud
 quā exigua pro laboribus persoluta. Nā nūc demū tāq;
 e temulētia quadā ad sobrietatē reuocatus, intelligo cu
 iusmodi sint, quæ adamabā, & quid asperitatis horum
 studio pertulerim. L V. Quorsum attinet o bone lachry
 mas profundere. Nā illud cōmētū fabulæ, quā narrauit
 Aesop⁹, ego plenū prudētiae esse existimo. Refert enim
 homoncionē quendā in litore undoso desidentē fluctus
 numerasse, cūq; errore lapsus esset, doluisse grauitē ani
 mo affectū, donec uulpecula, quæ ibi aderat ipsi diceret.
 Quid te affligis & crucias, propter fluctus pterlapsos.
 Par est, ut post hac numerare incipias, neq; præteritorū
 cura distineare. Proinde tu quoq; quoniā sic tibi uidet,
 feceris in posterū tū prudētius, tū melius, si uitā cū oīb;
 cōmunē degere statuas, ciuēq; multitudinī parē agas, ni
 hil quod a consuetudine sit alienū, nihil fastuosum spe
 rans. Neq; te pudeat, si modo recte sapis, si homo senex
 mutata in cōtrariū sententia te recipias ac demigres ad
 id, quod est pstantius. Hæc oīa amice q̄cūq; dixi ne me
 putes cōtra Stoam paratū, aut quod mihi aduersus Sto
 leos aliquā singularē inimicitia suscepim dixisse. Sed
 oratio mihi habita est cōmuniter cōtra uniuersos. Nam
 cōtra te dixissem, si Aristotelis, aut Platonis dogmata es
 sem secut⁹, alios obscuros & ignobiles indicta causa cō
 dēnans. Nūc uero, quoniā tu Stoicorū sectā prætulisti,
 cōtra Stoam directā uidetur oratio, cū nihil aduersus il
 lam habeat a cæteris eximīū. HER. Recte narras, pro
 inde eucistigio hinc discedo, ut habitū hūc cōmutem. Ut
 debis itaq; nō ita multo post, neq; barbam. quē admodū
 nūc

CONRA. GO. INTERPRETE

nūc hirsutam ac prolixam, neq̃ asperam tristēq̃ uitæ rationē, sed libera ac remissa oīa, forasse etiam purpura uestiar, ut uideant oēs, nihil mihi posthac cū illis nugamētis esse cōmerci. Atq̃ utinam liceret oīa illa euomerē, quæ ab illis tradita accepi. Mihi crede non grauaret hoc noīe etiā elleborū potare, alia q̃ Chrysippus ratiōe, ut nihil posthac intelligam, q̃ garriūt. Tibi uero nō mediocrē habeo gratiam Luciane, q̃ me a rapido concitatoq̃ anme abreptū agitātūq̃, iamq̃ cedentē, & una cum aquarū impetu auctū retraxeris, adstās nobis iuxta illud Tragicū, deus ex improuiso apparens. Porro uideo or mihi nō sine causa caput tōdendū præbiturus, quāmodū qui incolumes e naufragiis sunt seruati, tanq̃ Iosul Iospitatori, hodie sacra factur⁹, cū tantam caliginem remouerim ab oculis. Cæterū si posthac per uiam ingrediēs, etiam præter animi sentētiam in philosophum aliquē tandē incidero, auersabor, & præterfugiam non aliter atq̃ rabiosos canes.

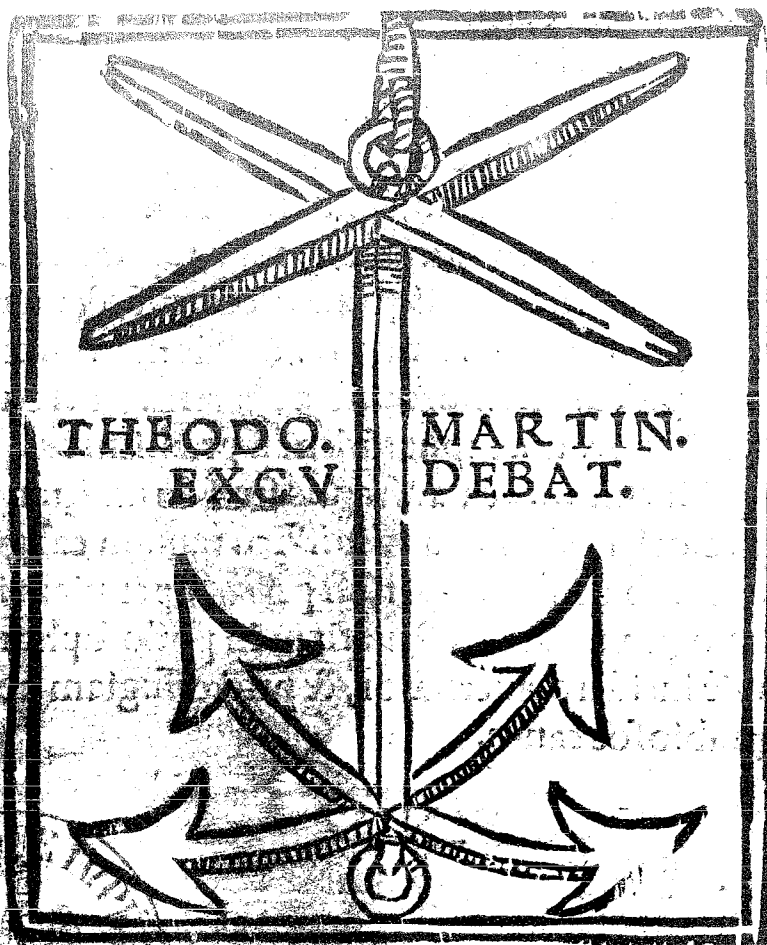
FINIS.

Errata.

a 1. facie. 2. uersu. 2. lege Serenissimi. a. 2. fa. 2. uersu. 22
le. quiq̃ pro quibusq̃. a. 3. fa. 1. uer. 41. le. gerebant. Eadē
facie. uer. 22. le. rapi, cum. Et uersu. 29. le. uita. b. 4.
fa. 2. uer. 18. le. ere. e. 2. fa. 1. uer. 11. pro sacra lege uota.
f. 3. fa. 1. uer. 15. lege uini.

ΣΑΚΡΑ ΑΝΚΥΡΑ

Semper scribi nixa mens ionetto.

Sacra hæc Ancora non fefellit unquam.

SACRA ANKORA

Ne tempestatum uis auferat, Ancora sacra,
Quo mentem figas, est iacienda tibi.

Ἐν ὅλῳ ἐλθέτω.

πομάριον ἐν ὅλῳ κύμασιν τις ναυαγῶν.